XXII. évfolyam 36. szám

Ára: 1 forint

1966. szeptember 8

Sajdik Ferenc rajza

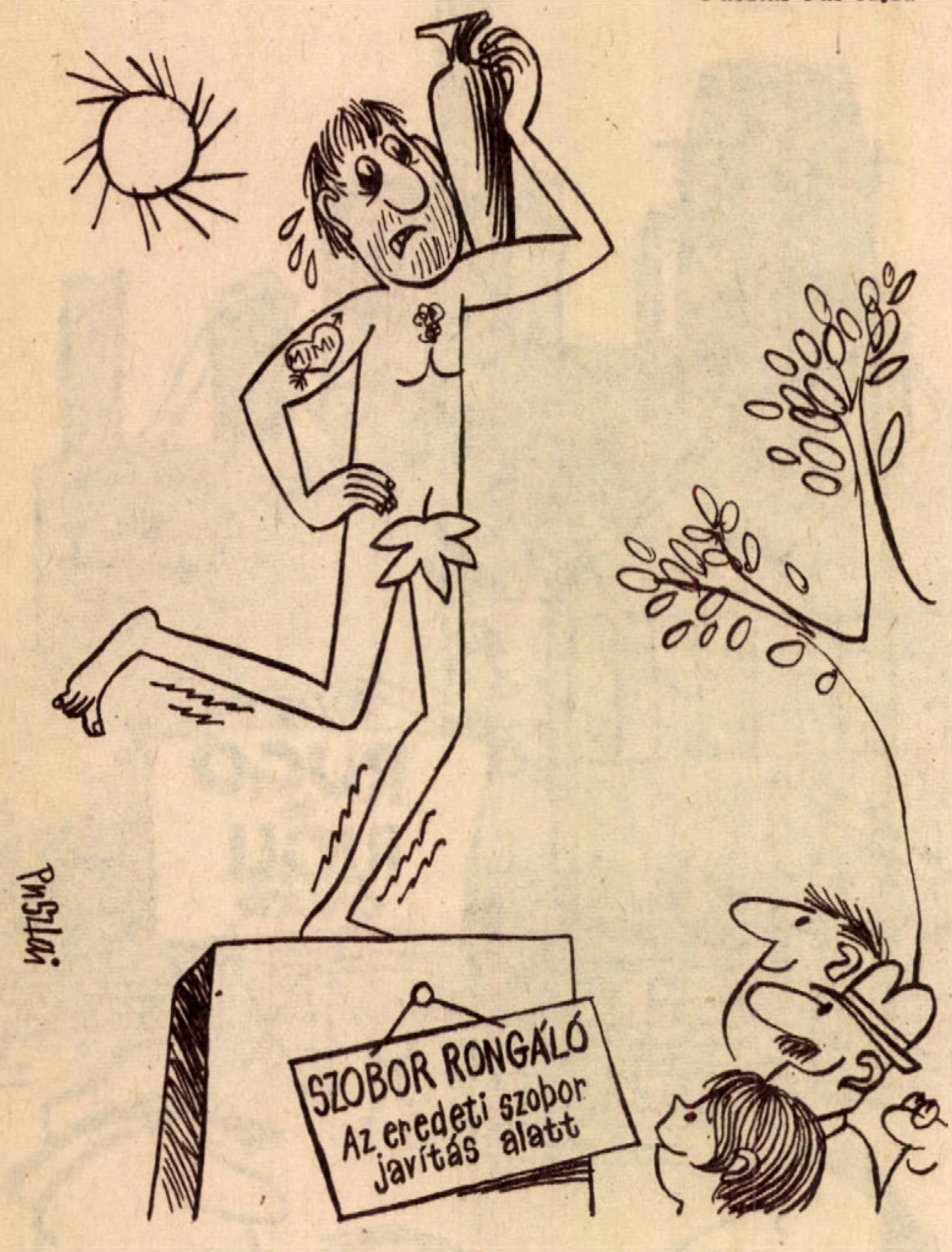
— Mióta lángossütödét nyitottunk, nem ráfizetéses a vállalat!

OLVASÓINK FIGYELMÉBE!

Nyomdatechnikai okokból a Ludas Matyi átmenetileg egyszínnyomással jelenik meg.

Büntetés

Pusztai Pál rajza

Műtőben

– Ez már igazán túlzás! Egy borítékot tett a vakbele mellé . . .

ITÁLIAI VÁZLATOK

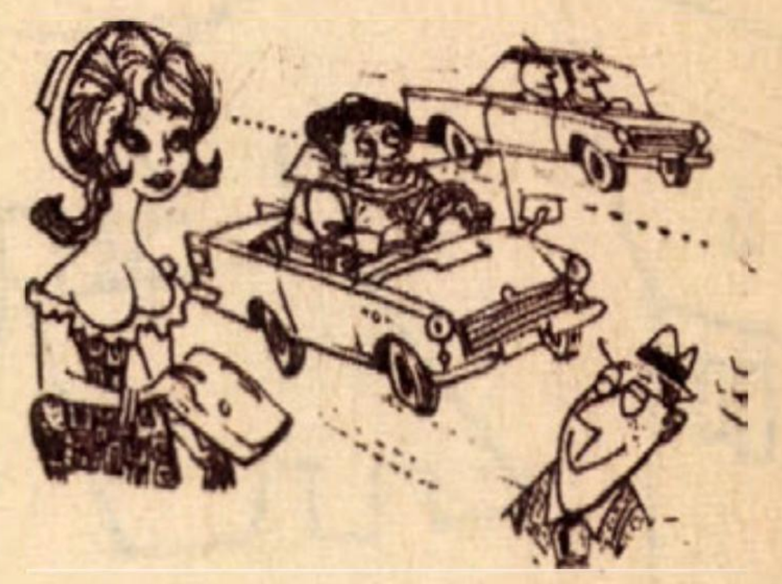
UTCAKÉP

Pillangólenge
sátrában ül a Donna,
narancsot árul;
halomnyi teli hold.
Már gurítja is nylon szatyoromba,
s ráadásul, mint virágot nyújtja,
a sugárból szőtt
szép latin mosolyt.

TENGERPARTI KÉPESLAP

Libeg
e pihe
nő,
szép
karján
pihe
nő,
várja
a
pihenő,
ahol majd
pihen
ő.

TÖMJÉN ÉS BENZIN

Volánt forgat a szerzetes —
sebességváltóra hajol:
hány eretnek
elégtételét
s győzelmét
dobogja a motor.

Ó,
te mindent egybemosó,
tömjént, benzint összekeverő,
tréfás bábmester,
századokkal játszadozó
Idő.

MÚZEUMI PILLANAT

Barokkláng, pezsgő márványtrónterem,
hol aranycsatos köntösben ült a herceg,
gyűrűs kezében szikrázott a serleg —
méregpohár, vacsora közt a tőr . . .

S az utókor? Ballag a színhelyen,
fáradtan mustrál a turistaszem,
s unatkozik a vén múzeumőr.

Vihar Béla

Szerencsés flótás

– Az a pasas tévé-vetélkedőn nyerte a külföldi hajóutat . . .

KEMÉNY BÍRÁLAT

Monsieur Johnny Hallydayt, az ismert francia táncdalénekest Milánóban három fiatalember megtámadta és megverte. Az ok?

— Nem értünk egyet az éneklési stílusával! — mondta az egyik támadó.

Rájár a rúd a táncdalénekesekre, hiszen ismeretes, hogy nemrég a Beatles-együttes tagjait verték meg a Fülöp-szigeteken, mert nem mentek el az elnöknő fogadására. Az egyik megdöbbent énekes kijelentette:

— Nem is tudtuk, hogy itt elnök van és nős.

Az USA a vietnami háború kiszélesítésére törekszik

Barát József rajza

kutyaharapást szőrivel!

Sanyika a maga tizenöt évének bőséges szókincsével néha majdnem az őrületbe kerget. Gyakran a felét sem értem annak, amit mond. Már nem is beszélek olyan bevett kifejezésekről, mint haláli, ürge, aréna, toll, oltári, hiszen ezek már megszokott dolgok. De néha olyasmiket mond, hogy hirtelen múzeumi kövületnek érzem magamat. Kérdezni nem merek, mert akkor gúnyosan nevet, pedig egyszer már megkértem arra, hogy a tudás ne tegye gőgössé, nem kell lenézni a tudatlan öregeket. Mindhiába!

Ekkor elhatároztam, hogy döntő támadásba kezdek, s a saját fegyvereivel fogom legyőzni, vagy ahogyan a régi közmondás tanítja: kutyaharapást szőrivel! Ha összeszedem magamat, egy kis nyelvújításért nem megyek a szomszédba. Magam is ki tudok találni egy-két ifjúsági nyelvi sajátosságot. Amikor legközelebb összetalálkoztam Sanyikával, ez volt az első kérdésem:

— No, mi a rotáció?

Csodálkozva nézett rám.

— Mit tetszett mondani?

— Nem érted? Azt kérdeztem, mi újság. Mondjam azt, hogy mizujs? Így a százéves jövendőmondó beszél. Mondd, volt valami érdekes tegnap a tivadarban?

Újabb nagy szemek.

— Miben?

— Ejnye, de berozsdásodtál! — csóváltam a fejemet. — Mondjam talán, hogy tévé? Ugyan! Tivi, tivadar! Elnevettem magamat.

— Halálos? Édes fiam, ezt már senki sem használja. A lóvasút megindulásakor mondták az elragadtatott pestbudaiak. Végzetes! — ezt mondja mindenki. Ha jó a fagyi — végzetes! Egy

Tévét a nagypapa mond meg más teknősök.

— Kicsodák? — kérdezte Sanyika egyre zavartabban.

— Teknősök! Öregek! Párszázéves teknősök! Hol élsz te, fiam? Nem érintkezel fiatalokkal? Úgy beszélsz, mint Dobzse László. Plazma!

— Hogyhogy plazma? — döbbent meg újra Sanyika.

— Jól van, hát gáz! — legyintettem. — Kénytelen vagyok én is hozzád öregedni.

— Halálos... — suttogott a gyerek.

jó film — végzetes! Ha a Flóri kicselezi az egész védelmet — végzetes!

— Nem tudtam... — csóválta a fejét szégyenkezve Sanyika. — Hol tetszett ezeket hallani?

Hanyagul legyintettem.

— Kint járok az életben, lépést tartok a nyelvvel, nem úgy, mint te. A napokban is kitűztem magamat a sikátorban, hát két csörgő jön velem szemben. Az egyik még csak elsompolygott valahogy, de a másik abszolút madrigál. Komolyan mondom. A pikkelye szilva volt, meg minden, de én adtam a csengőt. Csak úgy! Figyelmeztettem, hogy engem sem ma csaptak hozzá az alaptőkéhez. Kóválygott, mint az ingajárat, meg rázta az esztrádot. Úgy állt neki, mint delfinen a napszemüveg. Mondtam neki, hogy előbb jelenjen meg díszkötésben, akkor jöhet a marmelád. Ettől egy kicsit besűrűsödött, de hiába csikorgatta a nagyféket, nem jött divatba. Olyan tárlatot csinált, mint egy anticiklon. Mondtam neki, ide figyelj, műveréb, avulj el, elég volt a muzikálból! Nahát! Lett erre hőhullám! Mit szólsz hozzá?

— Nem értem... — mormogta megsemmisülten Sanyika.

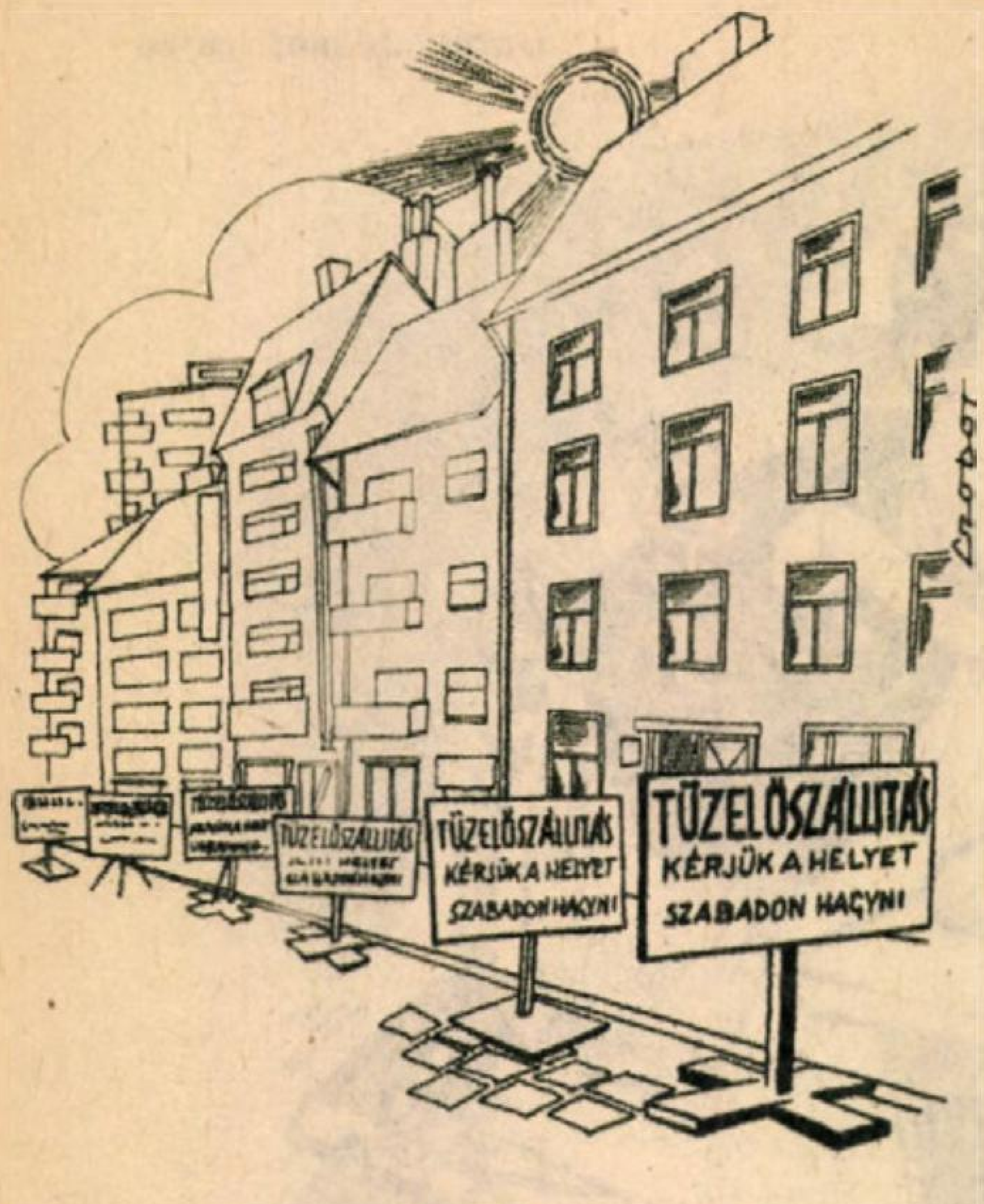
Én sem, gondoltam, de fennhangon ezt mondtam:

— Rémesen maradi vagy, kisöreg! Miért nem mégy nyugdíjba? Na, viszontlátásra!

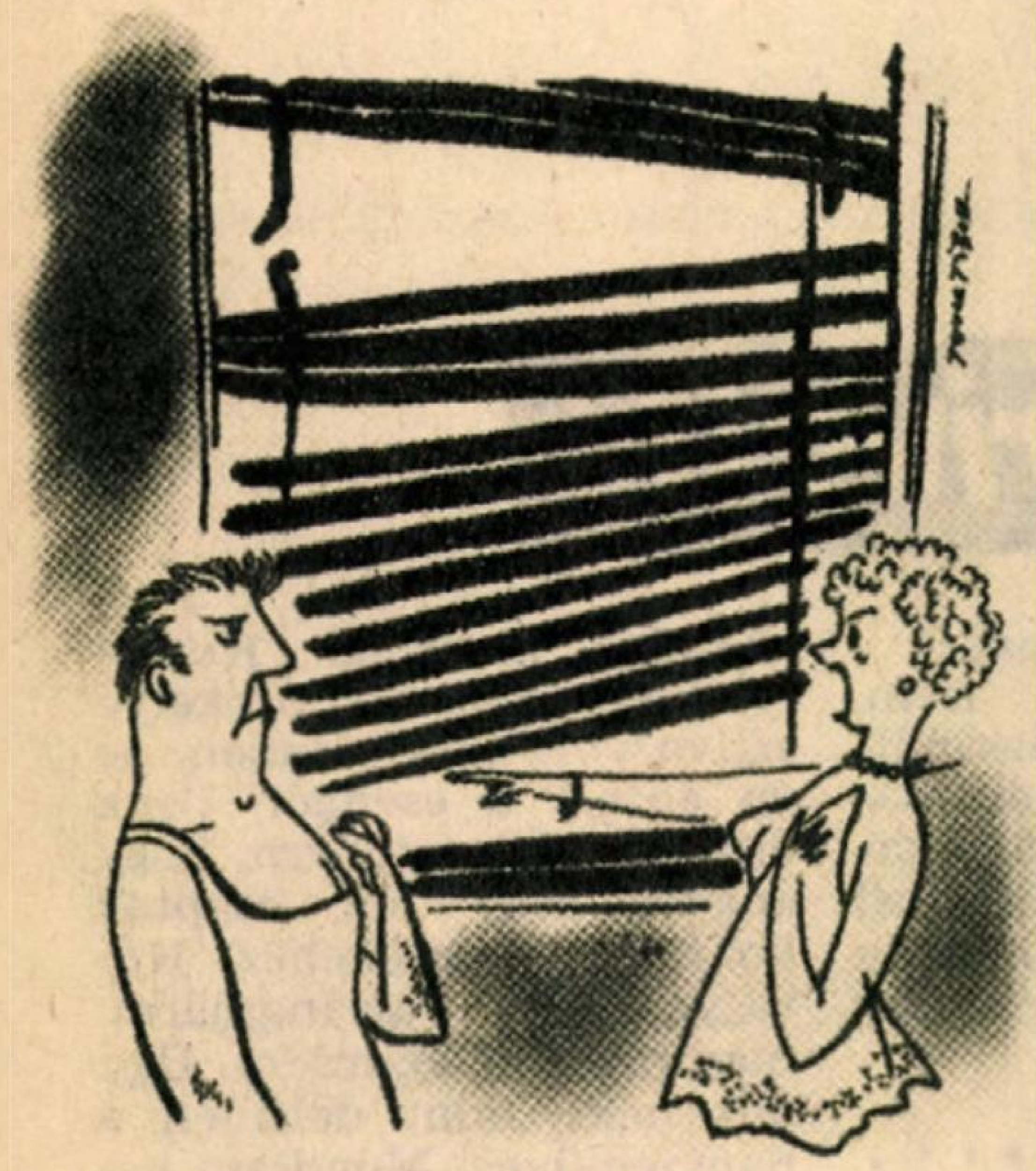
Sanyika elképedve nézett utánam. Láthatóan azon töprengett, mit akarok azzal mondani, hogy viszontlátásra. Már mindenre gyanakodott.

Feleki László

Nyárvégi pesti utcakép

Pesti redőny

– Osszuk meg a munkát! Én leeresztetem, te húzd fel!

SZENVEDÉLY

(LACIKA MONOLÓGJA)

Anyu mindig a pénz miatt szok murizni apuval, de tegnap, azaz szombat délután egy szót sem szólt neki a pénzről. Hanem azt mondta, hogy apu csuda egy fej, semmiféle szenvedélye nincs és a munkáján kívül nem ismer sem istent, sem embert. Mutogatni kellene, és nem nagy öröm mellette az élet.

Apu nagyot nézett és megkérdezte, hogy talán a Varjasi bácsi, vagyis apuék főkönyvelője jobban imponálna anyunak, mert az tele van mindenféle szenvedéllyel. Iszik, kártyázik, és most éppen a Bözsi néninek udvarol, akinek pedig férje van. Ahelyett, hogy örülne anyu, hogy apu nem hasonlít Varjasi bácsira, inkább kitalál valamit, amivel szekírozhatja. És ha ez így megy tovább, akkor majd apu eltanul egyetmást Varjasi bácsitól, hogy anyunak is legyen valami öröme.

Erre anyu azt mondta, hogy apu pontosan eltalálta, mert neki bizony a Varjasi bácsi sokkal jobban imponál, akármit is mond rá apu. Mert a Varjasi bácsi igazi gavallér, figyelmes és minden szombat este elviszi táncolni a feleségét, de ez apunak sohasem jutna az eszébe. Apu egy szakbarbár, csak a vállalattal törődik, de a feleségével nem.

Apu elkezdte magyarázni anyunak, hogy neki rengeteg gondja van a vállalatnál, de azért törődik anyuval is. Mindig elviszi moziba, színházba és ilyenkor meg is vacsoráznak valahol. De nem megy csörögni a fiatalok közé. Hogy képzeli anyu, hogy úgy hagyják magukat összepréselni, mint a heringek, hiszen meg sem lehet mozdulni olyan sokan nyüzsögnek mindig a parketten. Nem való már nekik ilyesmi, az ő korukban.

Anyu nagyon dühös lett és azt mondta, lehet, hogy apu a negyvennégy évével már öreg, de ő nem hagyja magát harmincnyolc éves korában élve eltemetni. Varjasi bácsi idősebb apunál és Varjasi néni is túl van a negyvenen, mégis táncolnak és szép életük van. Bár apu lenne olyan, mint Varjasi bácsi, azzal a kevés ivással, a kártyával meg a Bözsi nénivel együtt. Nem kell olyan nagyon szent embernek lenni, mint amilyen apu.

Ekkor apu lett olyan dühös, mint amilyennek még sohasem láttam és köszönés nélkül elment hazulról. De az ajtóból még visszaszólt anyunak és azt mondta, hogy először is anyu nem harmincnyolc éves, hanem negyvenkettő, de ez nem baj, viszont ő már nem bírja tovább ezt az örökös szekatúrát.

Amikor apu hazajött, már majdnem reggel volt, de én még mindig nem tudtam elaludni. Most meg teljesen kiment az álom a szemeimből, mert apu már az

előszobában többször egymás után elkezdett kiabálni, hogy megjött a szent ember, megjött a szent ember. Anyu egyetlen szót sem szólt, csak hangosan sírt, pedig apu azt mondta, hogy anyu meg lehet elégedve, neki is van már olyan szenvedélye, mint Varjasi bácsinak, mert rengeteget ivott az éjjel, mégpedig a Piroska nénivel együtt, aki a szomszédban lakik és férje is van, csak most éppen beutalták Balatonlellére.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika is tanul

Újból megjelent a Lochness-i szörny! Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÁCSI PANASZOK

Mikor fáradtan hörgő autóbuszunk bevánszorgott Kácsra, a Bükk-hegységben meghúzódó kis Borsod megyei községbe, diadalmasan kiáltoztak a lakók: itt a „kékcsoda"! Mi is felsóhajtottunk: micsoda csoda, hogy ilyen utakon eljutottunk Kácsig!

Akik évtizedekkel ezelőtt jártak itt, azon csodálkoznak, miért lett Kácsfürdőből Kács, és hova tűnt az egykor olyan híres gyógyfürdő? Ám Kács híressége nem tűnt el, csupán átalakult. Kitűnő levegője és vize révén ma is egyik leghíresebb gyermeküdülőnk. Persze akadnak szép számban felnőtt nyaralók is.

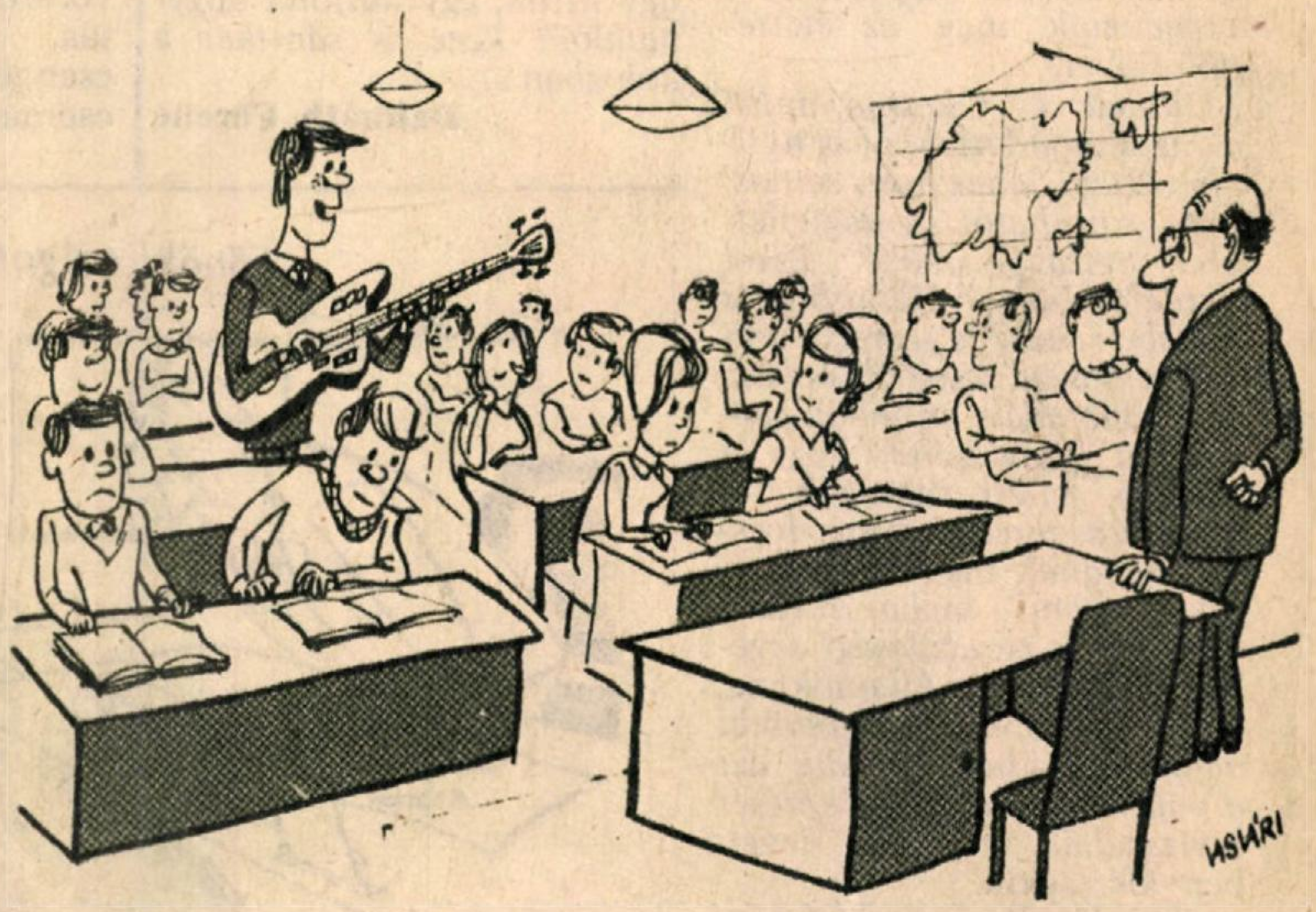
Kács mostohagyerek az üdülők között. Az országnak ez az egyetlen olyan nyaralóhelye, amelynek forgalmas főutcájából hiányzik a járda. Eső után az úttest megszámlálhatatlanul sok — különböző méretű — medencéje biztosít sárfürdőt a gyanútlanul sétáló nyaraló számára. És ha netán ilyenkor is megérkezik a „zöldcsoda" — mármint az élelmiszert szállító autó —, sárból szőtt ruhát kap, aki nem ugrik át a kerítésen.

Méltatlankodva kérdik a nyaralók: a megyei útfenntartó vállalat miért nem javíttatja meg már Tibolddaróc és Kács között az utat, hiszen ezen a hatkilométeres távon több gépkocsitengely és rugó törik, mint az egész megyében! Vagy az már nem az ő számlájukra megy?

S. F.

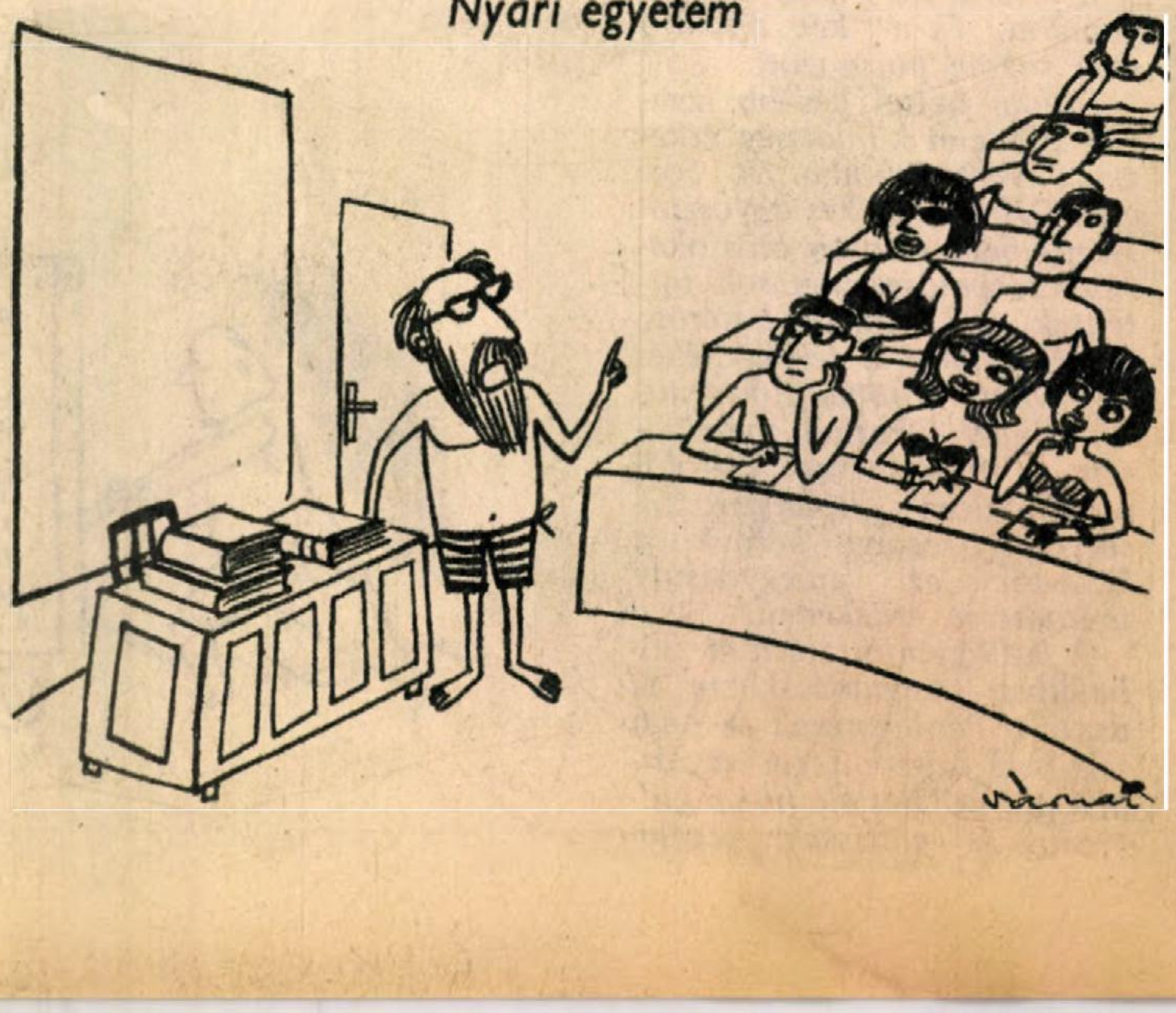
A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Lázálom

– Tanár úr, kérem, kísérettel jobban tudom előadni a cosinus tételt . . .

Nyári egyetem

Kis országok...

Ukulele és Okarina – két, alig néhány éve függetlenné vált kis szomszédos ország – nemrég még a legsötétebb Afrika fehér foltjai közé tartoztak. Mivel földrajzi fekvésüknél fogva meglehetősen távol estek a gyarmati kormányzók székhelyeitől, aránylag elkerülte őket a civilizáció és az ezzel járó sok háború.

Egymással is békében éltek emberemlékezet óta, s testvéri kapcsolataikra mi sem jellemzőbb, mint az, hogy amikor felvették őket az ENSZ-be, először közös delegátust akartak küldeni takarékosságból, s csupán a Világszervezet unpraktikus alapszabályai torpedózták meg az életrevaló tippet.

Ukulele és Okarina, mint azt az elmondottakból is nyilván sejteni lehet már, sajnos, nem sorolhatók a legfejlettebb országok közé. Ezzel Ukulele bölcs államfője is tisztában volt, és szerette volna, ha hazája mielőbb behozza a lemaradást, azonban szomorúan konstatálta, hogy a kevésbé fejlett országok támogatása terén bizony jócskán akadnak még hiányosságok. Például hiába fordult több ízben is gazdasági segélyért az Egyesült Államokhoz, ehhez a rendkívül jómódú nagyhatalomhoz, mindig azt a választ kapta, hogy kérését kivizsgálják, és majd levélben kiértesítik.

Elpanaszolta a kudarcot Okarina nem kevésbé bölcs vezetőjének, aki megnyugtatta, hogy az ő próbálkozásait sem kísérte több siker ezen a vonalon. És a két államfő még sokáig pusmogott...

Három héttel később izgatott ukulelei küldöttség érkezett Washingtonba. A Foreign Office illetékes ügyosztályán előadták, hogy erős okarinai csapatösszevonások történtek az ukulelei határon, veszélyeztetve a térség békéjét. Mivel tudomásukra jutott, hogy Okarina manővereit állítólag egy külföldi nagyhatalom finanszírozza, sürgősen segélyt kérnek az USÁ-tól az erőegyensúly fenntartása érdekében.

A külügyminisztérium lóhalálban megtanácskozta az ügyet a Pentagonnal, és nem telt belé huszonnégy óra, útnak indult Ukulele felé a kulturális és gazdasági segélyszállítmány: csapatszállító helikopterek, vadászbombázók, dzsungelterepjárók és rohamcsónakok.

Ukulele a hadizsákmányt tüstént testvériesen megfelezte Okarinával. A csapatszállító helikopterek és a némileg módosított vadászbombázók révén szerencsésen megvetették a két ország kereskedelmi légiforgalmának alapjait. A lánctalpas terepjárókat átalakították traktorokká, a rohamcsónakokból pedig halászcsónakok lettek, mintegy szimbólumaként annak, hogy olykor a békés fejlődés érdekében is lehet a zavarosban halászni.

Az akció sikerén felbuzdulva, a két ország vezetői legott elhatározták, hogy a következő évben a változatosság kedvéért Okarina fordul majd az USÁ-hoz segítségért. Természetesen azon a címen, hogy ukulelei csapatösszevonások történtek a határán, és úgy hírlik, egy külföldi nagyhatalom keze is sántikál a dologban...

Dalmáth Ferenc

ÉN IS KAPTAM NYUGATI CSOMAGOT

Tessék nekem elhinni, igazában sohasem irigyeltem barátaimat, ismerőseimet, amikor elmesélték, hogy amerikai csomagot kaptak. Nem ujjongtam, nem gyújtottam örömtüzeket, de nem is irigykedtem. Férfias megtartóztatással hallgattam, miként csap át a felsorolás a mennyiségből a minőségbe, elvétve bólogattam is, mint a szomorúfűz lombja, de moccanatlan redőimen egyetlen fiziognómus sem fedezhette fel az irigység jelének leghalványabb árnyalatát sem. — Szerencséd van — jegyeztem meg ilyenkor, és sietve talpaltam tovább. Én nem kaphatok külföldi csomagot; sem rokonom, sem ismerősöm, sem barátom, sem boldog ősöm nem él nyugaton.

Ilyen körnvülállás mellett, nagy kitartással öregedtem tovább, míg egy verőfényes délelőtt a postás, aki mindig kétszer csenget, hatalmas milánói csomagot helyezett az asztalomra. Amikor minden kétséget kizáróan kiderült, hogy a csomagot nekem küldték, majd megevett a fene az örömtől. Ész nélkül kifizettem a vámot, szívdobogva elrágtam a köteléket, lehántottam négy finom papírburkolatot, egy bíborszínű celofánt, két elsőrendű, mintás zsírpapírt, valamint a többréteges arany és ezüst sztaniolt, s a kelet buja színeiben pompázó, nagyméretű, zárható bádogdoboz került elő. Magnetofon! — rebegtem mámorosan, remegő kezekkel felnyitottam a dobozt, és újabb nyolc burok lefejtése után — egy kuglóf került elő, majd kétdecis üvegben cseresznyebefőtt, kisebb bádogdobozokban és tartályokban savanyú cukor, keksz, birsalmasajt. A légmentesen mélyhűtött kuglóf múmiaszerű volt, mazsola szemeivel kajánul vigyorgott a képembe, íze, mint a kihűlt, sótlan csöves kukoricáé.

Hogy az ajándék mégsem zavarta meg a lelki egyensúlyomat — egy sorsjegynek köszönhetem; a doboz legalján találtam, celofán borítékban. A típuscsomagot előállító milánói vállalat díjmentesen mellékelte a májusi húzásra. Első főnyeremény; tízlakásos bérház, második egy jacht. A bérházra valahogy nem tartok igényt, de a jacht jöhet. Hamarabb érek vele a Boráros térre, mint a hatossal.

Ám a legközelebbi nyugati csomagot csak a testemen keresztül hozhatja be a postás.

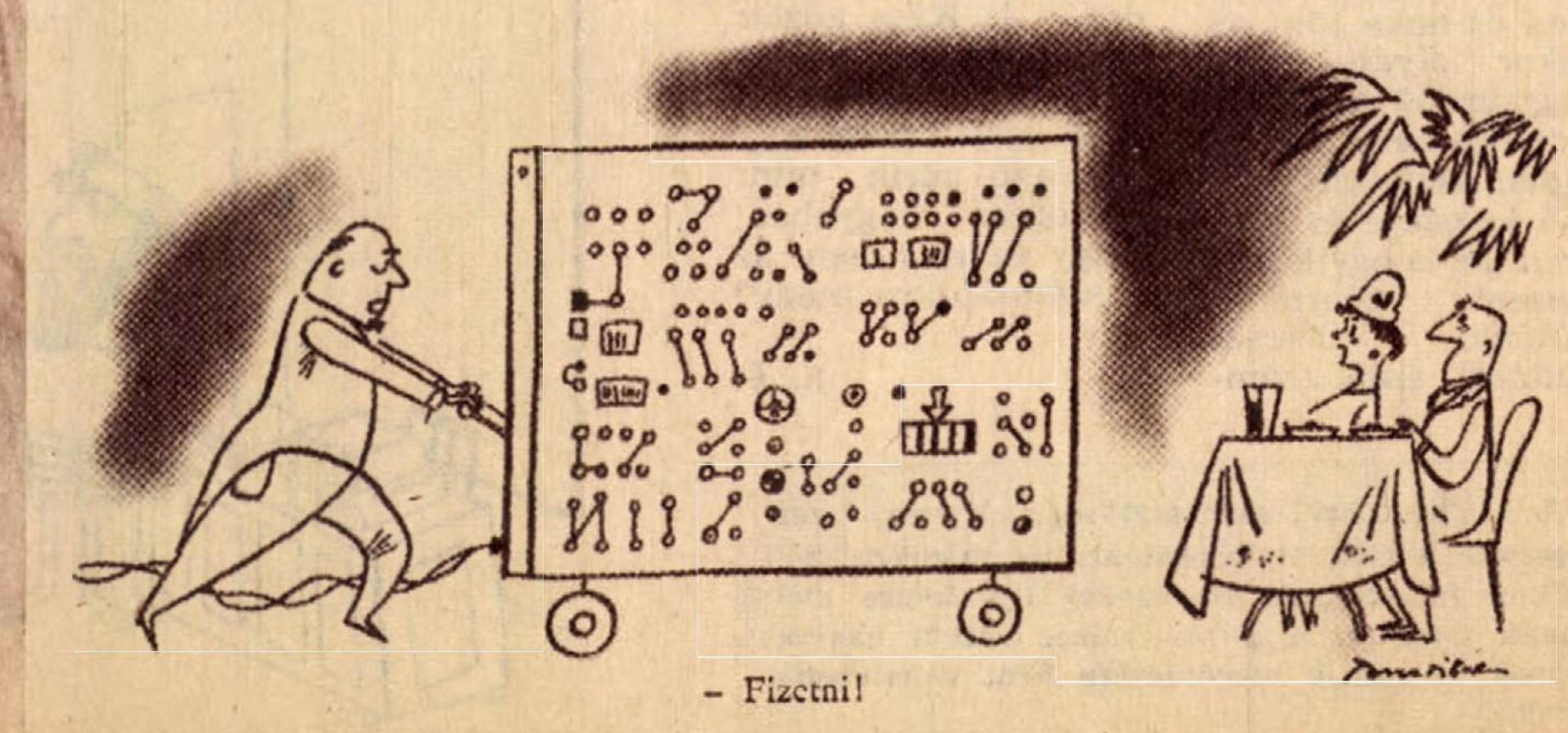
Kőműves Imre

Főnöki szigor

– Hányszor mondjam még, Mancika, hogy ne szólítson nyuszikámnak, ha a minisztériumból vannak itt!

Vacsora után

– Fizetni!

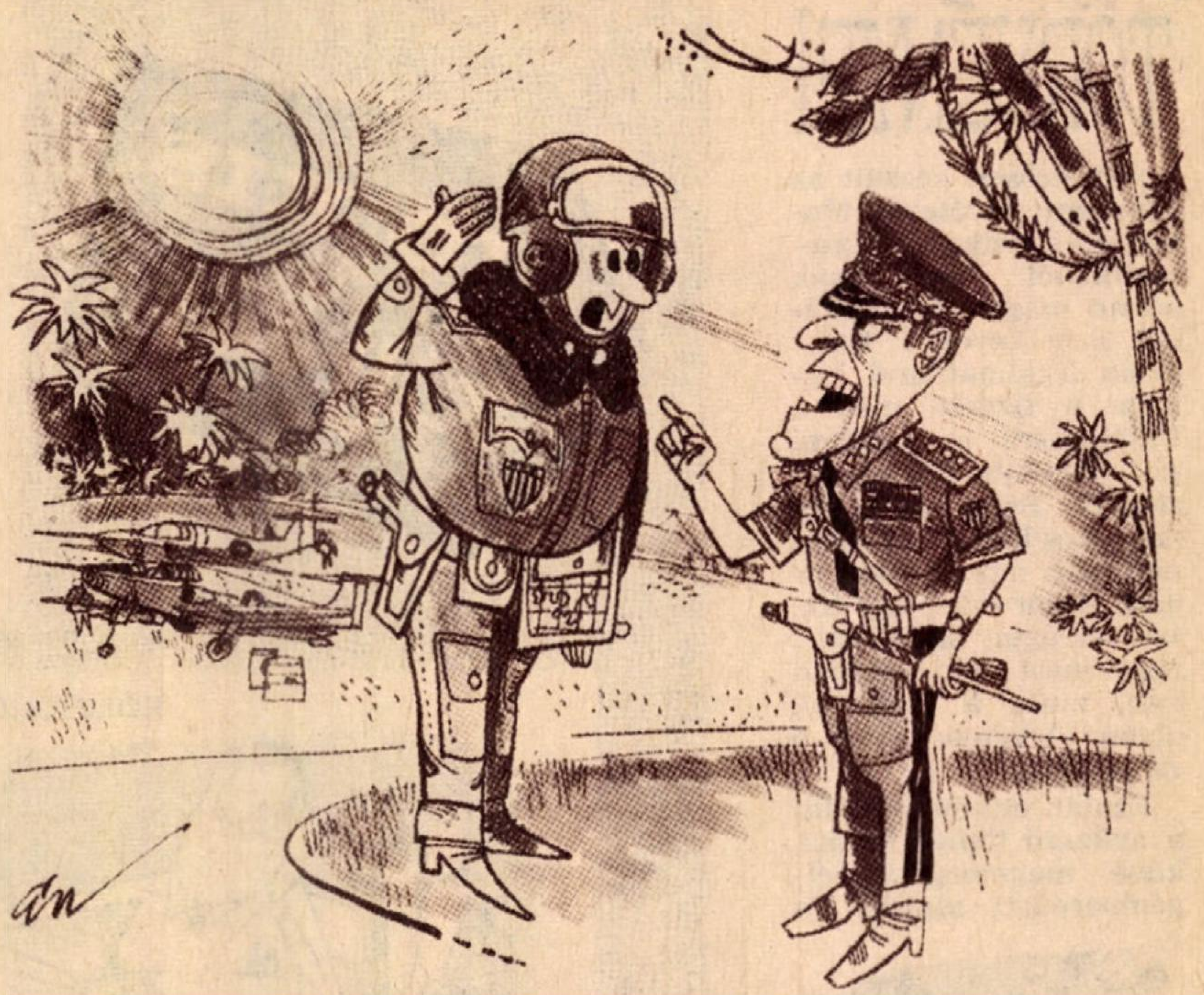
Egy perc! A pénz királya voltam!
A Riviérán kóboroltam:
Háromszáz aranyat unottan
A zöld rulett-asztalra dobtam.
... Aranykapu tárult elém:
Kastélyomban este van immár,
Ragyogott, csillant kilenc csillár
Rádió szólt jachtom fedélzetén.
A kastélyt csodálja a kortárs,
Szárnyas ajtót tár ki a portás
És berobog új csodás autóm
– Alig fér be a garázs-ajtón
Tv – újfajta hűtőgép,
Pompás, privát repülőgép,
Ing, ruha, zokni, ékszer, kóta,
És végre egypár jó papucs,
Amire vágyom évek óta!
A palota körül: kertészet,
Virág lepi el az egészet,
Ezer rózsa! S mind rám kacsintott –

Legyünk őszinték! Ez a perc
Megérte a három forintot!

Farkas Imre

Vietnami vizsgálat

Endrődi István rajza

– Miért a saját csapatainkat bombázták?
– Mert ott kisebb az ellenállás.

Csukd be az ablakot!
Most aztán már igazán becsukhatnád az ablakot!

Kész a vacsora!
Hányszor mondjam még, hogy lehet vacsorázni?!

Jó, hogy lehúztad a redőnyt!
Na, végre, eszedbe jutott lehúzni azt a vacak redőnyt!

Mennyit kell takarítanom!
Istenem, mennyit kell utánad takarítanom!

Vedd át a leckét a gyerekkel!
Jobban tennéd, ha foglalkoznál egy kicsit a gyerekkel, ne hagyj mindent rám!

Menjünk moziba.
Egyszer engem is elvihetnél moziba.

Nem felejtetted el?
Na, csoda, hogy eszedbe jutott!

Adjál, légy szíves, egy pohár szódát!
Persze, te azt szeretnéd, ha én szomjan halnék, és eszedbe sem jut, hogy esetleg én is innék egy pohár szódát.

Hol van a könyvem?
Már megint hova tetted a könyvemet?

Rég voltunk színházban.
Már nem is emlékszem, hogy mikor voltam veled színházban...

Csöngetnek.
A füleden ülsz?

Rámold el a holmijaidat!
Inkább a holmijaidat rámolnád el!

Nyitva hagytad a szekrényajtót.
Állandóan csukogatnom kell utánad az ajtókat.

Ha megkérlek, beágyazol?
Neked sem esne le az aranygyűrű az ujjadról, ha egyszer beágyaznál!

Olvasol?
Már megint bújod a könyvet?

Kapcsold be a tévét!
Legalább a tévét kapcsold be!

Zárd le a tévét!
Már egy órája könyörgök neked, hogy zárd le a tévét!

Nem megyünk sétálni?
Tudom, hogy smucig vagy, ezért egy olcsó programot ajánlok: menjünk sétálni.

Kínálj meg egy cigarettával.
Azért nekem is adhatnál egy cigarettát!

Főzök egy kávét.
Már nem is merem mondani neked, hogy főzzél egy kávét. Inkább megcsinálom magam.

Hazafelé jövet vegyél egy kiló gyümölcsöt.
Rád lehet bízni valamit? Nem fogod elfelejteni? Hozzál egy ki-ló gyü-möl-csöt! Gyü-möl-csöt, érted? Egy kilót! Nem két kilót, egy kilót! Érted, amit mondtam?

Mellé hamuztál, szívecském.
Vak vagy? Ott a hamutartó.

Szerelmem!
Hagyjál békén!... Olyan fáradt vagyok...

(mikes)

Pesti tudósítónktól

Nem egy alkalommal tettem gúny tárgyává a legelkoptatottabb lelkendező jelzőt, a „színpompás"-t. Az eredmény az lett, hogy a falakat a felismerhetetlenségig elborította a ráhányt borsó.

Az elmúlt éjszaka megjelent álmomban dr. Színpompás Alajos és gúnyosan csak ennyit mondott:

— Ide figyeljen, fiatalember, korábban keljen fel, ha engem ki akar túrni az ünnepi beszámolókból!

Mondta, és gőgösen távozott. Feladtam...

*

Azt hiszem, minden budapesti lakos örömmel veszi tudomásul azt a hírt, hogy a jövőben kevesebb utcát keresztelnek át. Mert alig van nagyobb bosszúság annál, mint ha valaki este nyugodtan lefekszik aludni, majd amikor másnap reggel kilép a ház kapuján, kiderül, hogy eltévedt.

*

A legrégibb témákban is lehetnek új fordulatok. A napokban az egyik Közértben negyedkiló sajtot kértem. A kiszolgálónő levágta a megfelelő darabot, rátette a mérlegre. Pontosan 25 deka volt.

— Lehet annyi, amennyit kérni tetszett? — kérdezte a kartársnő.

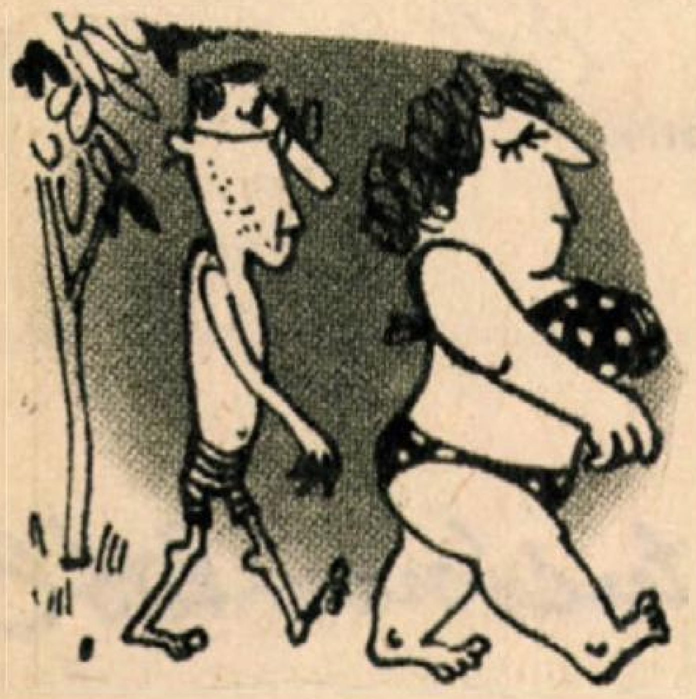
Az új élmény izgalma úgy elfogott, hogy alig tudtam igent inteni.

f. l.

A fizika TÖRVÉNYEI

Feri erősen készült az egyetemi felvételre. Matematika-fizika. Matematikából biztosnak érezte magát, de fizikából már kevésbé. Ezért aztán irgalmatlanul biflázta a fizikát, még a Palatinusra is magával vitte a könyvet és a jegyzeteket. Behúzódott egy árnyékos helyre, és egész nap nem mozdult ki onnan. Mikor már vagy tízszer átrágta, úgy érezte, hogy most már rendben van, nincs a fizikának olyan törvénye, amit ő ne ismerne.

Ezután elindult sétálni a nyüzsgő tömeg között, kissé megmozgatni elgémberedett tagjait. És

mily érdekes! Mintha így sétálva is tovább tanulna, mindenütt a fizika törvényeit látta a gyakorlatban érvényesülni.

Például ott kacsázik egy kövér asszony, mögötte a keszeg férje. Feri mosolyog. Mi ez, ha nem a tömegvonzás törvénye?

Vagy: ott az asztalnál két sakkozó erősen vitatkozik. Egyik szidja a másikat, a másik az egyiket. Lám, lám, Newton törvénye: amekkora a hatás, akkora a visszahatás.

Egy nagyon csinos fürdőruhás nő körül a bámulók raja kering. — No, nézd csak — gondolja Feri —, itt a Keppler törvénye: a bolygók pályája ellipszis, melynek egyik gyújtópontjában van a Nap.

És így tovább. Csak egy törvényt nem lát igazoltnak: az áthatlanság törvényét. Ez ugyanis azt mondja, hogy ahol egy test van, ott más nem lehet. A törvény alkotója akkor még nem tudhatta, hogy lesz még meleg medence is a Palatinuson.

Balázs Sándor

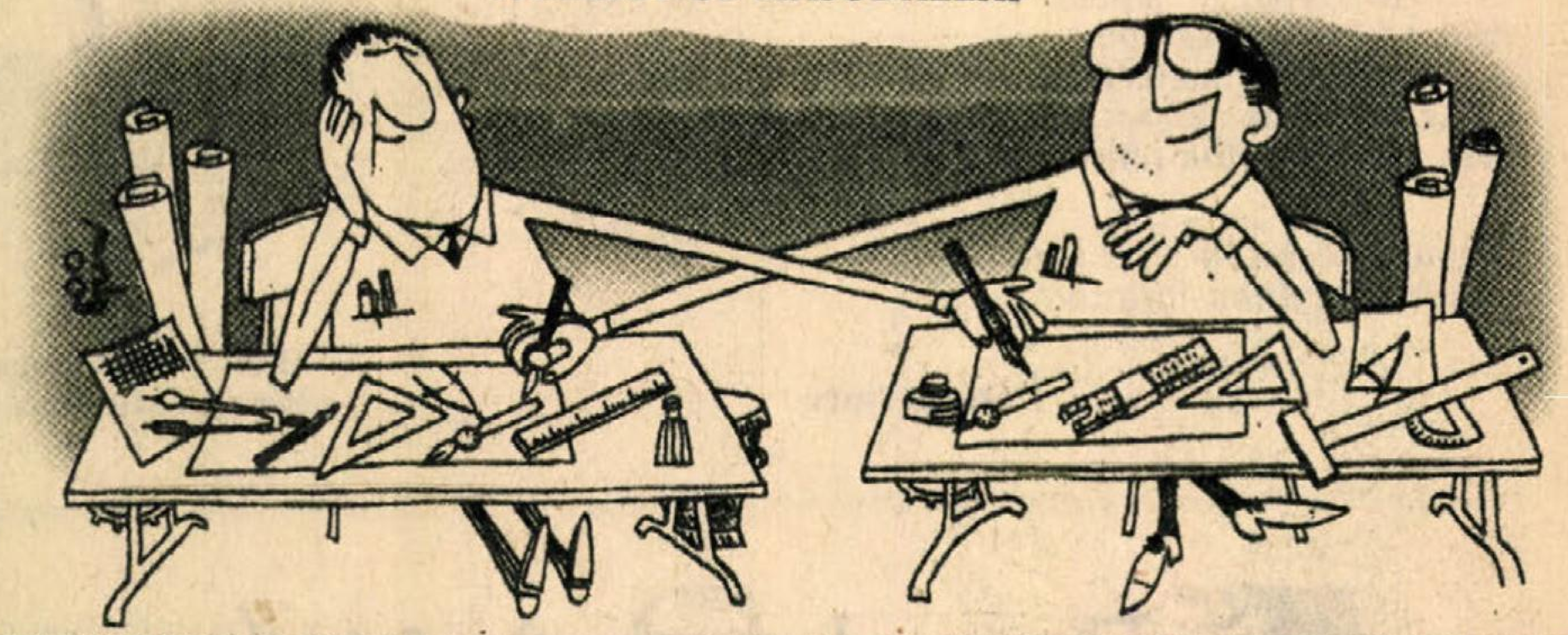
JÓ KIS BULI

TÖRZSASZTALNÁL

– Hogy lehet önnek szerény fizetése mellett autója és villája?
– Takarékos ember vagyok, amivel megvesztegetnek, azt mindig félreteszem.

KÖLCSÖNÖS MÁSODÁLLÁS

TANUL A KEZDŐ

– A kézmozdulat már jó, de elpirulni nem szabad.

ANYAGBESZERZŐ

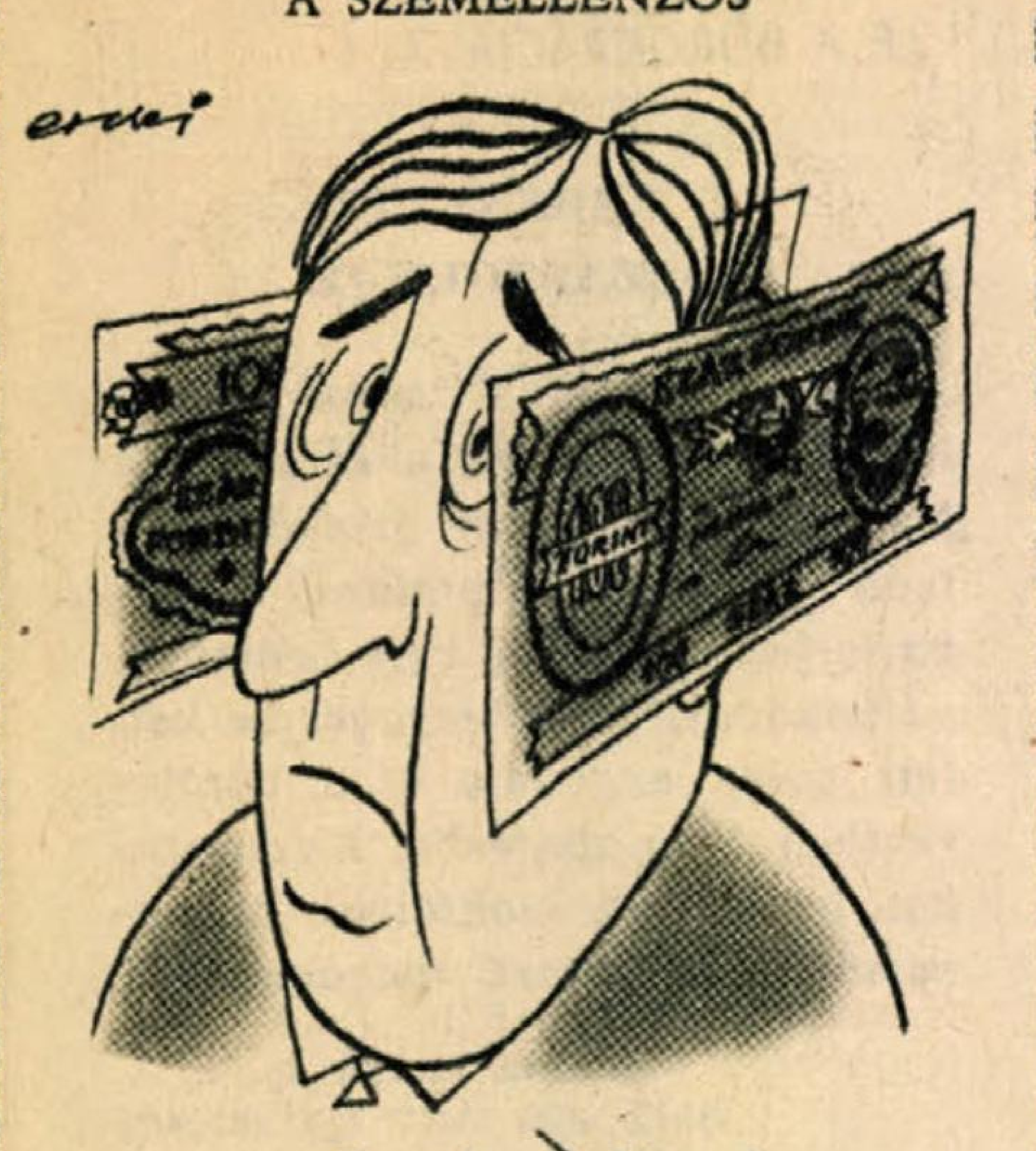
– Fogalmatok sincs, kartársak, milyen nehéz hozzájutni egy kis jó bőrhöz!

KÜLFÖLDI KIKÜLDETÉS

– Most már illene megtudni, hogy tulajdonképpen milyen kongresszuson veszünk itt részt . .

A SZEMELLENZŐS

– Semmit sem láttam!

TORKOSKODÁS

– Vegyük be nagymamit is a buliba, akkor nem lehet baj.

AZ IDŐ PÉNZ

– Szomszédasszony, adja kölcsön egy fél órára a kisbabát, mert szeretnék gyorsan bevásárolni!

SZEGÉNY KIS BETEG

– Hurrá! Felvett a doki betegállományba!

PESTIEK

– Mit szólsz, hogy kibulizta magának... Államköltségen!

Tan-egyen-súly

Ó, jöjj el, szeptember! Ugyan hányan sóhajtottak így? Mert csak nem imádkozhatnak, miként annak idején a mi szegény szüleink: veni, Sancte Spiritus, s vidd már ezeket a büdös kölkeket az iskolába! Eléggé kettős ez a nevelés így is...

Mert mi a helyzet? A tanév végén boldog az ember. Itt a vakáció, na most egész nap együtt lehet egy szem gyerekével. Hivatal, értekezlet és bevásárlás után, este hattól nyolcig. Mert akkorra rendszerint összeverődik a parti vagy a gyerek.

És hogyan számol a gyerek? Itt a szünidő, most aztán egész nap le-

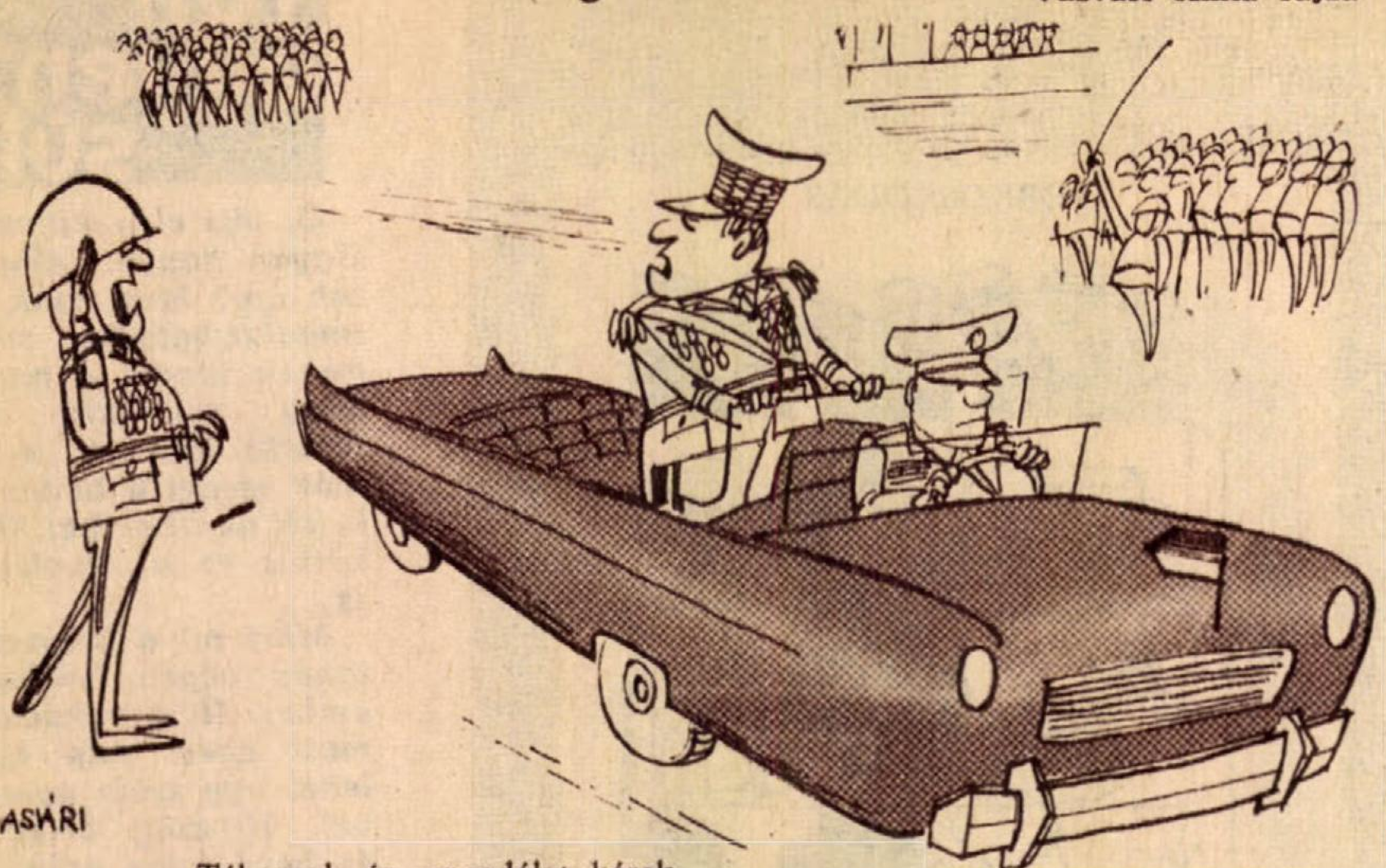
het a lakásban, egyedül. Mindennap vásárolhat reggelit, magának. Mehet büfébe vagy kisvendéglőbe ebédelni, magában. De moziban, uszodában sem lehet örökké, kivált ilyen tripla-medárdos, monszun-járásos nyáron. Mert meddig tart az az úttörőtábor? Amire egész évben már előre számít — a szülő. És azután, ami nincs: meddig tart a nagyszülők türelme azon a remek — vidéken, Kukutyinban? Míg szegény elcsigázott szülők nyaralnak három-négy hetet; ők is, szegények, külön ugyan; de nem bizonyos, hogy egyedül s nem mással...

Hát csoda-e, hogy manapság oly sokat mernek megengedni maguknak a pedagógusok? Lehet a város nagy, közepes, kicsi, óhatatlanul összeakad velük az a szerencsétlen szülő mindenütt. Nekik aztán lehet presszó, lottózó, kocsma, templom, nem állják meg. Belemosolyognak az ember képébe, úgy mondják:

„Látom, azért túlélte a kedves apuka, anyuka ezt a szünidőt is... Nagyon nehéz volt? No, nincs már semmi baj. Újra itt vagyunk mi."

Toma Ádám

Ez még nem volt... Vasvári Anna rajza

– Tábornok úr, engedélyt kérek, a díszszemle megtartására!
– Jöjjön egy félóra múlva.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Nyugati kaland" című cikkük írójának jogos volt a sérelme: a Nyugati pályaudvar szolgálatban levő kapusa szabálytalanul és udvariatlanul járt el vele szemben, pályaudvari belépőjeggyel be kellett volna engednie őt a váróteremben levő söntésbe. Kapusainkat ismételten kioktattuk az udvarias, előírásszerű magatartásra.

Balassa István ig. h.
Budapesti MÁV Igazgatóság

Vegyestál

A régi világban volt az éttermekben egy tiszta feketébe öltözött bácsi, a köszönőember. (Csak a fiatalabbak kedvéért magyarázom ilyen részletesen, akik nem ismerik ezt az „intézményt".) Az ember mit sem sejtve ette a marhapörköltet, amikor valaki mély meghajlással ráköszönt: „Jónapot kívánok!" A kezdő vendég tűnődve biccentett vissza, és egyre azon törte fejét, honnan ismeri ezt az embert, és az honnan őt. Csak később ébredt tudatára, hogy sehonnan: ez az étterem köszönőembere, akit azért tartanak, hogy méltóságteljes léptekkel végigsétáljon a termen, és üdvözöljön minden vendéget.

A köszönőember kiment a divatból, és ez így helyes. Elveinkkel nem egyeztethető össze, hogy egy dolgozónak az legyen a hivatása, hogy naphosszat hajlongjon a dolgozók előtt.

De nemcsak a köszönőember ment ki a divatból, hanem a köszönés is. (Tisztelet a kivételnek.) Az ember akár-

hány étterembe bemehet, bizony nem köszön senki, legfeljebb a pincér, ha odatéved.

A köszönőember annyiban nem volt hiábavaló intézmény, hogy mentesítette a dolgozókat a vendégfogadás ceremóniájától, a pincér többet törődhetett a rendeléssel, az ételek kihordásával, a főnök meg az irányítással. A köszönés terhét levette vállukról a köszönőember. Ennek ellenére is azt mondom: nincs szükség köszönőemberekre.

Viszont alkalmazni kellene az éttermekben egy nemköszönő embert. A nemköszönő embernek az volna a dolga, hogy előkelően végigsétáljon a termen, és ne köszönjön senkinek. Ne hajoljon meg senki előtt, ne üdvözöljön senkit, sőt – amint az szokás –, ha belép egy vendég, és köszön, az ő feladata legyen, hogy ne fogadja az üdvözlést. Szerintem ezzel nagy terhet venne le a többiek válláról, akiket megszabadítana a nemköszönés fáradalmaitól.

*

Az előbb általánosítottam, most viszont konkrét leszek.

Augusztus 20-án, alkotmányunk ünnepén délután 4 órakor Révfülöpön járva betévedtem az Ibolya című cukrászdába, amely révfülöpi méretekben reprezentatív üzemnek számít. Röviden szólva: sok tiszta abroszt láttam már életemben, de olyan fertelmesen szennyes, sör- és fagylaltfoltoktól tarkított asztalkendővel még nem volt szerencsém találkozni, mint itt.

Mégsem háborodtam fel, mert bizony én azt is tudom, hogy a vendégek nem vigyáznak az abroszra, meg hogy a mosatási norma így meg úgy satöbbi. Ez mind igaz, az abrosz tisztántartása manapság nem könnyű feladat, nehézségei szinte elháríthatatlanok.

Más megoldást kell keresni. Ez jutott eszembe:

Valahol láttam – már nem emlékszem, hol – egy kocsmai asztalt, amin nagy rovátkák voltak, és azt mondták, ezeket a bicskavágásokat még mittudomén, melyik híres betyár ejtette az asztalon, amikor betévedt ide a pandúroktól űzve.

Ez a megoldás az abroszokkal is.

A külföldiek különösen oda

vannak a magyaros romantikáért. Nem baj hát, ha az abrosz piszkos, de legyen értelme. Ki kell tenni egy táblát magyar, német és cseh nyelven, hogy azt mondja: „Az Úr 1831. esztendejében ezen az asztalkendőn fogyasztotta Sobri Jóska, a híres bakonyi betyár a birkapörköltet. Nyomait kegyelettel őrzi a .....i vendéglátóipari vállalat."

Így lehet a bajból erény, a piszokból patina, és a takarékoskodásból műemlékvédelem.

(novo)

Alapos gyanú

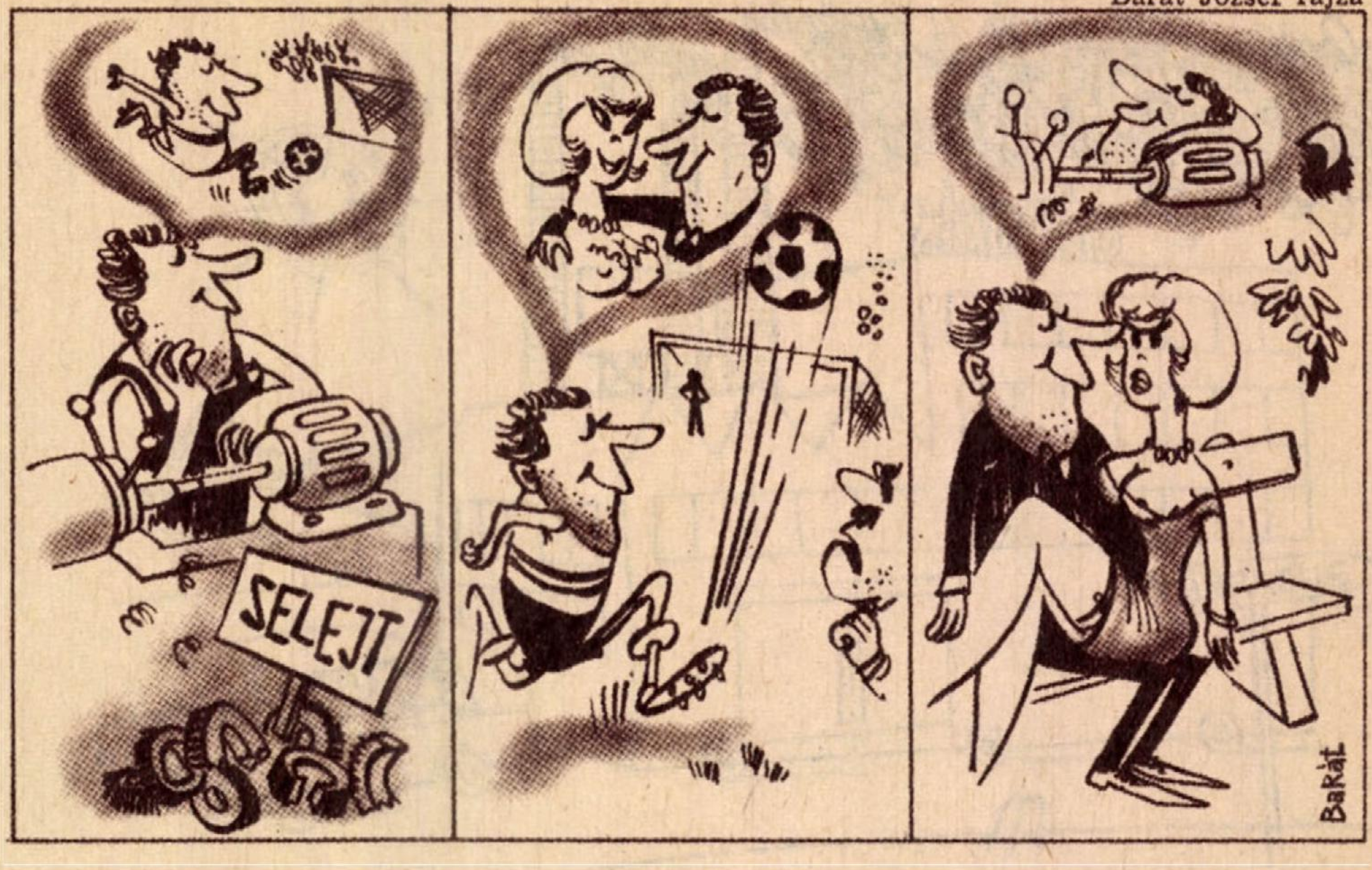
– Nem kellene megnézni a könyvelői képesítését?

BOR-AKADÉMIA

Miközben világszerte folyik a harc az alkoholizmus ellen, az érintettek az önvédelemről sem feledkeznek meg. A Brit Bor Akadémia (Britain's Academy of Wine) új tanfolyamot hirdet: hogyan kell bort inni? A hír szerint, amelyért az AP-hírügynökség felelős, John Baker, az Akadémia részéről kifejtette, hogy manapság az üzleti és politikai életben olyan sok a pohárköszöntő, hogy minél több borilag képzett politikai, üzleti és más közéleti személyiségre van szükség.

És így tovább . . .

Barát József rajza

Mi lett belőlük?

Az új színházi szezon indulásával szívesen hallgattam meg Elemér szakértői véleményét. A barátom ugyanis egyáltalán nem ért színházi dolgokhoz, mondhatnám népszerűen laikus azaz „hatókör" — de hát éppen ezért fontos az állásfoglalása. Valljuk be, minden területen a hozzá-nem-értők vannak többségben, tehát az ő vélekedésük a legfontosabb.

— Az a baj — kezdte Elemér vitaindító beszédét —, hogy a színdarabokból sohasem tudjuk meg, mi lett a főszereplők sorsa.

— No és ahol hepiend van? — vetettem közbe. — A végén egymáséi lesznek a párok. Mi kell ennél több?

— Jójó, de mi lesz azután? Vegyük például a mindenki által ismert Víg özvegyet. A daliás Danilo elnyeri a dúsgazdag Hanna kezét. Ezzel távozunk. De vajon boldogok lesznek-e? Vajon nem devalválódik a hatalmas hozomány? A néző bizonytalan érzésekkel tér nyugovóra.

— Örülök, hogy nincs más gondod — igyekeztem lezárni a kérdést.

De Elemér folytatta az értekezést:

— Vagy itt van például a Traviata. Margit köhécsel, danászik még egy utolsót, és meghal. Mi lesz aztán? Sokan mennek el a temetésére? És vajon Rodolpho gyászolja-e mindhalálig, vagy pedig más nőnél keres vigasztalást? De vehetünk drámaibb példát is. A Hamletben lassacskán mindenki meghal. Lemegy a függöny, és nyitva marad a kérdés, nem tudjuk, hogyan alakulnak a politikai viszonyok. Te tudod?

— Még a mai dán politikai viszonyokat sem ismerem — vetettem közbe.

Előadónk rátért a lényegre:

— Cinikus megjegyzésekkel nem tudunk segíteni az elavult kifejezési formán,

de reformokkal annál inkább. Kidolgoztam az új dráma létalapját. Mint tudod, a narrátor egyre nagyobb szerepet kap a modern színpadi irodalomban. Nos, az én újításom szerint a darab végén a narrátor a függöny elé lép és elmondja az úgynevezett utószót, elmeséli a hős és hősnő további sorsát.

Még mielőtt építő kritikával illettem volna az elgondolását, illetve megállapítottam volna, hogy hülyeség, már folytatta is mondókáját:

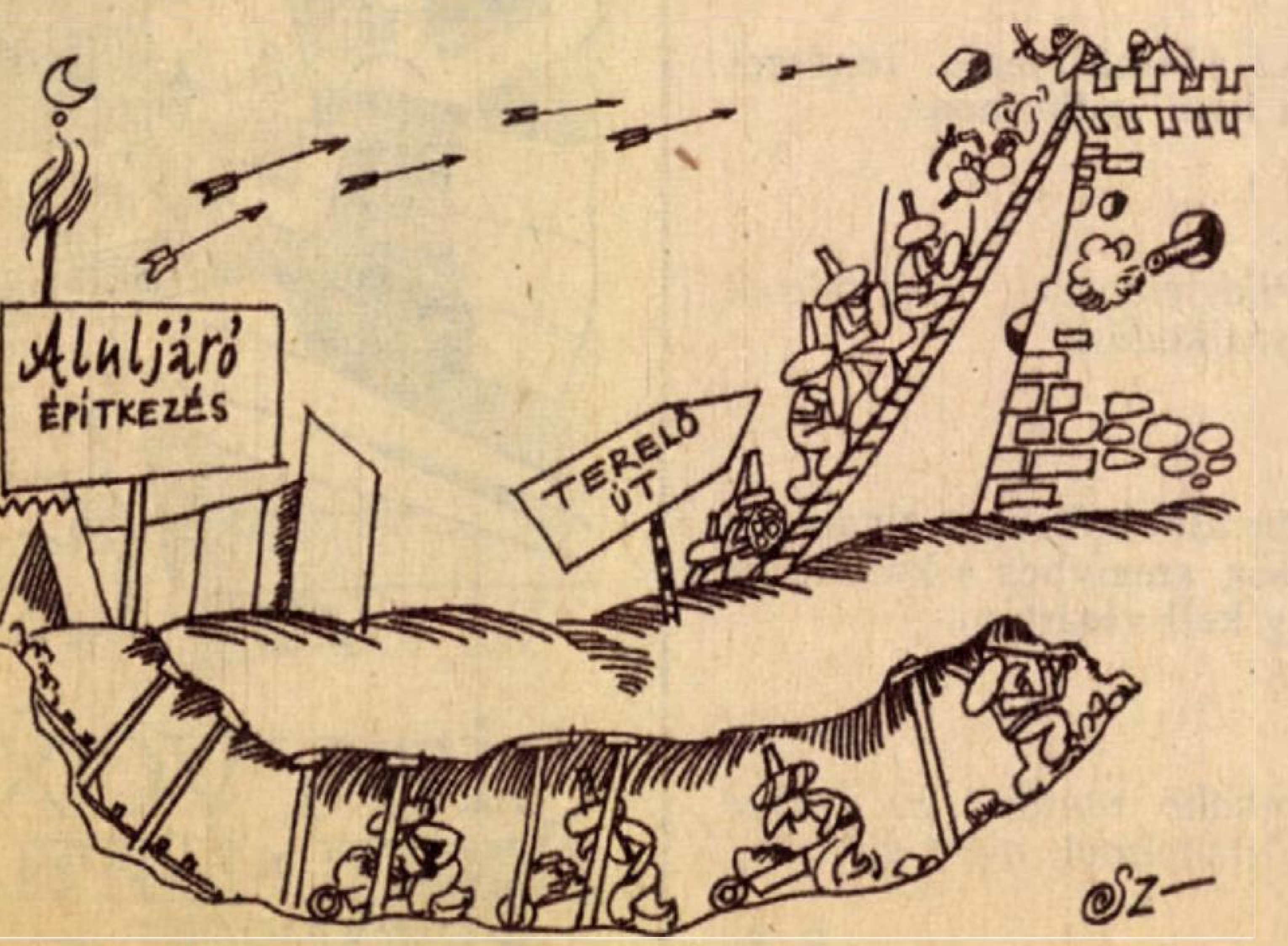
— Mondok egy példát. Itt van a „János vitéz", mindenki ismeri. Úgy végződik, hogy János hazamegy a fatornyos falujába, és megesküszik Iluskával. És aztán? A narrátor elmeséli, imigyen:

— Ezután, kedves nézőink, Kukorica Jancsi úgy is, mint a pásztorok királya visszatért régi foglalkozásához, és állatápoló lett az Előre téesz-ben. A királyi címet brigádvezetői titulussal cserélte fel. Iluska is a téeszben dolgozott, ketten mégis csak több munkaegységet szereznek. De a házasság nem volt zavartalan. Jancsi esténtként a pásztortűz vagy a televízió mellett a francia udvarban eltöltött időről és a királykisasszonyról ábrándozott. És amikor a téeszelnök valamiért megfedte, dühösen visszavágott: „Velem még a burkusok királya sem mert ilyen hangon beszélni! „Ilyenkor aztán Iluskán töltötte ki a mérgét. A menyecske a legízletesebb birkapörköltet tálalta eléje, de ő fanyalogva eszegette, mondván, „a francia király szakácsa langusztát adott vacsorára". A háztájit is kevesellte. „Mi az az egy hold! Az öreg uralkodó a fele királyságát akarta telekkönyvileg rámíratni."

— Jancsi nem tudta újra megszokni a falusi légkört. Egy szép napon vette a tarisznyáját, motorkerékpárjára akasztotta, és elindult Budapestre.

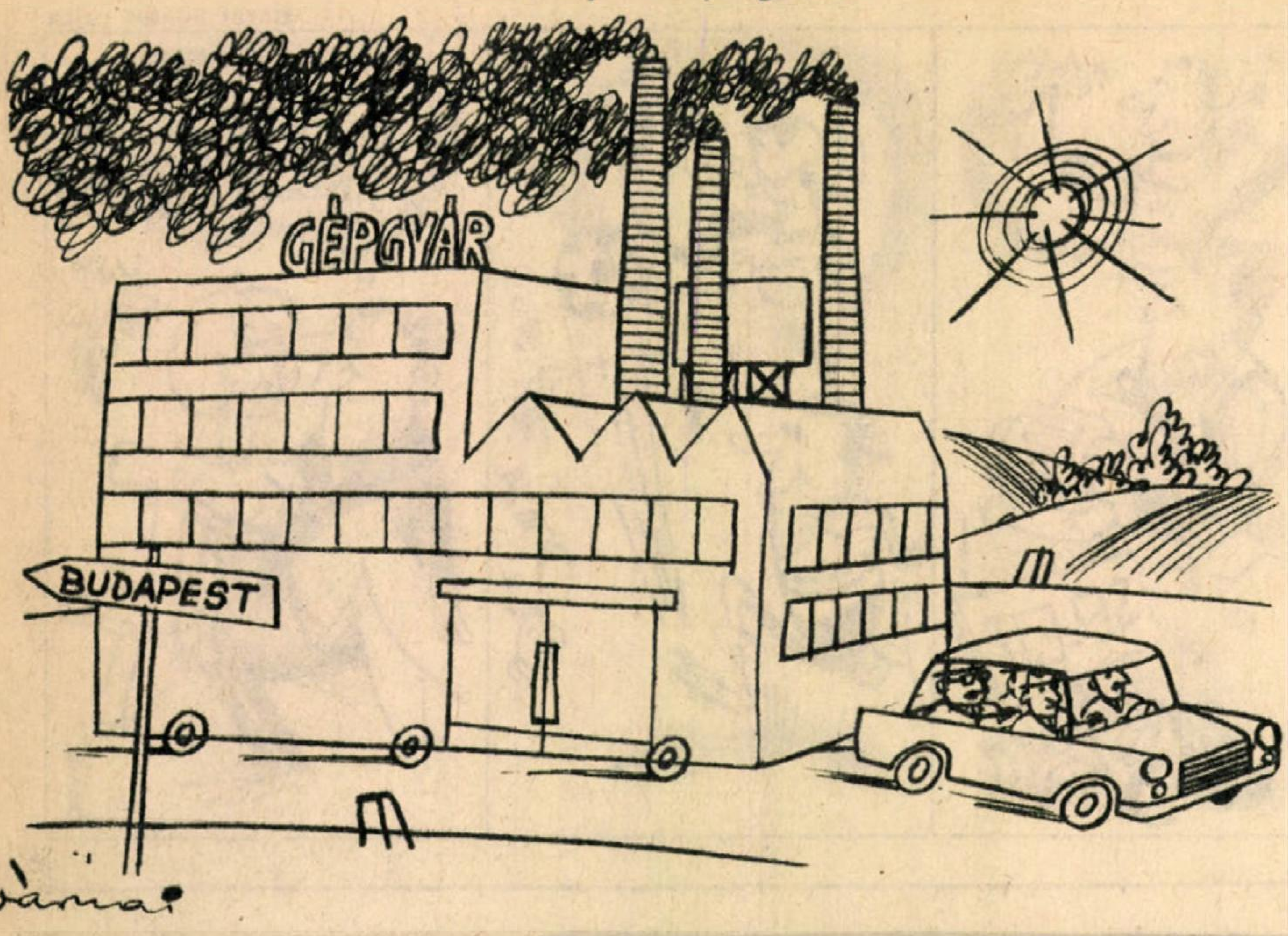
Stella Adorján

Nincsen új a nap alatt

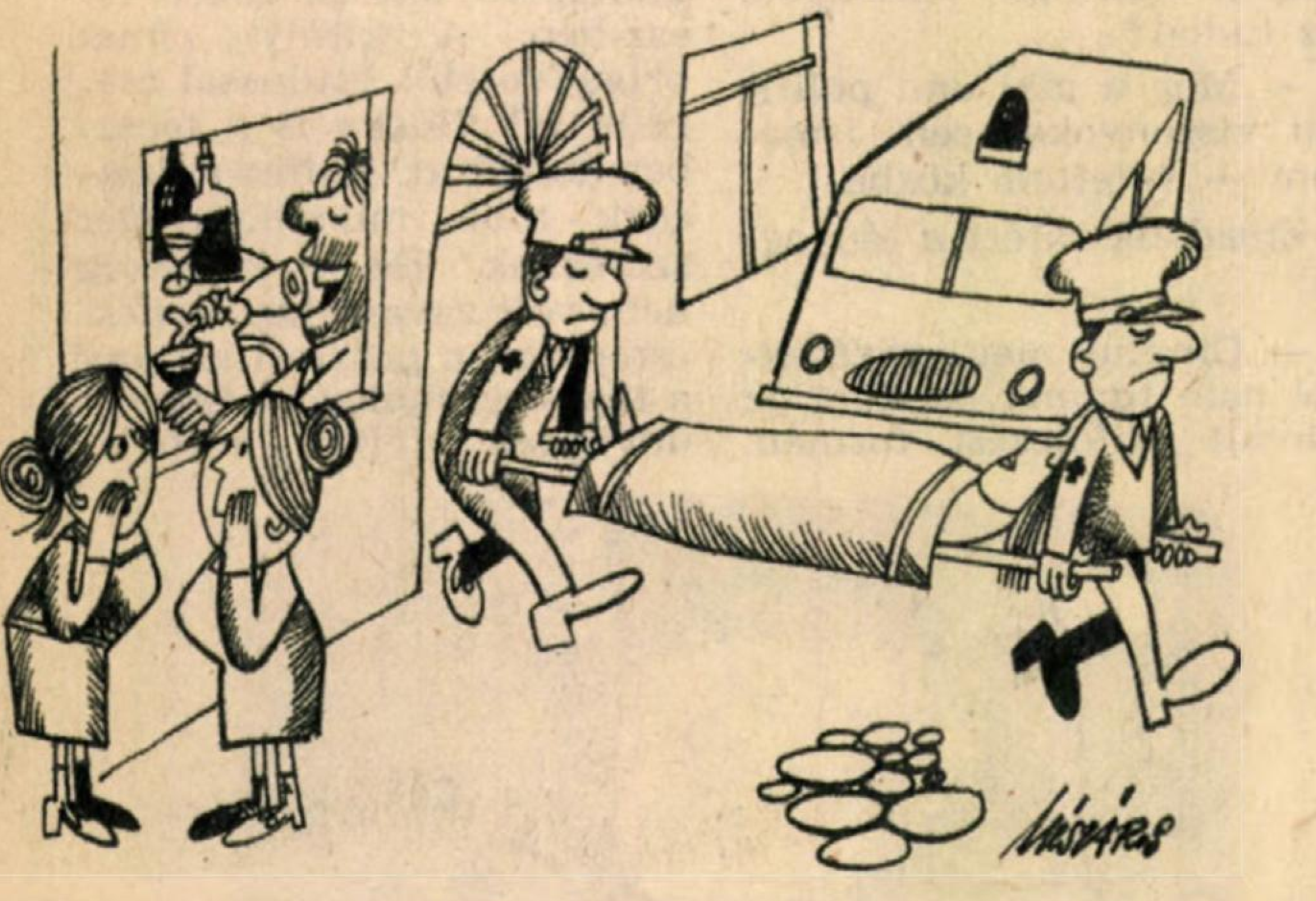

Eszményi camping-kocsi

Várnai György rajza

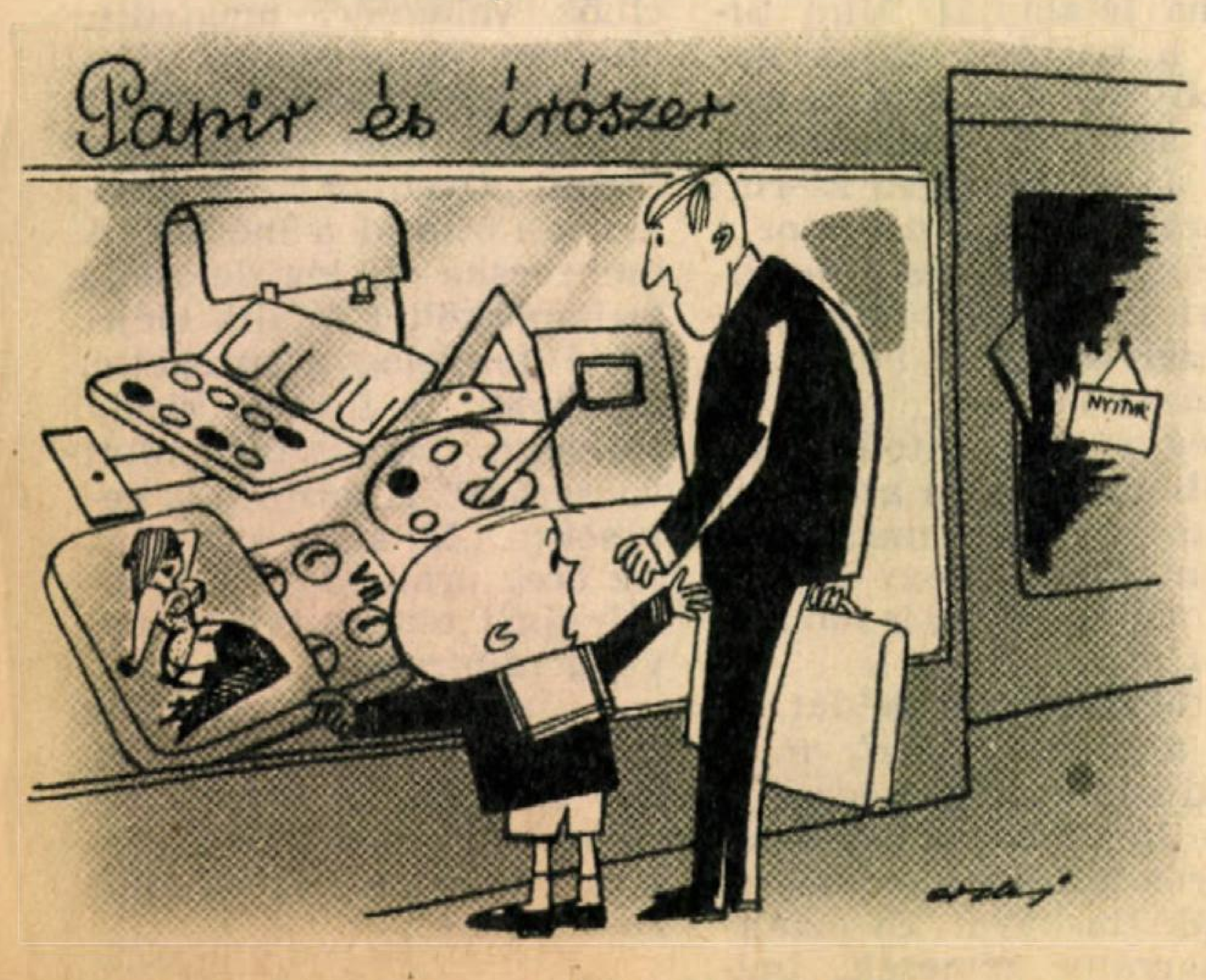

Mai VIII. Henrik

– Már a harmadik feleségét viszik el idegösszeomlással!

Tankönyvvásárlás közben

– Apu, ezt a kártyát hányadikban fogjuk tanulni?

MINDENFÉLE

Nem jó túlságosan okosnak lenni, de ki ismeri fel magában ezt az előnyt?

*

Miért mondják azt, hogy „szegény, de becsületes"? Hol itt az ellentét? Helyesen: „gazdag, de becsületes." Ennek a mondásnak ritkasági értéke is van.

*

Az elektronika korában okosnak is gyorsan kell lenni.

*

Van, aki rendkívül gorombán követeli az udvariasságot.

*

Az időmilliomos rendszerint nem milliomos.

*

Világjelenség a felnőttek rosszalkodása.

*

Az alkoholizmus olyan betegség, amelyhez a kórokozót meg kell vásárolni.

*

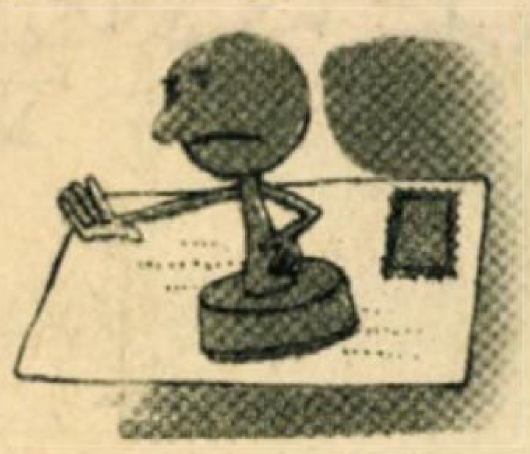
Inkább tanulná az ember a történelmet, mint átélné.

F. L.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Ejnye, TERESITA NÉNI!...

Ha csodálkozik, Teresita Néni, hogy július 25-én Firenzében feladott levele csak második nekirugaszkodásra, augusztus 14-én érkezett meg a budapesti címre – ne csodálkozzék! Maga a hibás. Igazán itt az ideje, hogy idős olasz hölgyek, fiatal japán férfiak, eszkimók és patagonok, az egész világ összlakossága megtanulja és engedelmesen kövesse a MAGYAR POSTA szabvány-előírásait. Akkor nem fordul elő ilyesmi soha többé.

Maga ugyanis, Teresita Néni, elkövette azt a vakmerőséget, hogy a címzett neve után írta az utcát és házszámot, és lent írta a borítékra Budapest nevét és a kerületet. Sőt, nem átallotta a címzett keresztnevét előre írni, családi nevét pedig utána. Ez oly mértékben felháborította a MAGYAR POSTA szigorú, de igazságos ügykezelőjét, hogy a levélre ragasztott egy bélyegecskét, magyar és francia felirattal, hogyaszongya: „Cím elégtelen", ráütött hátul egy stemplit is, Budapest 62. jelzéssel, és visszaküldte Teresita Néninek a levelet. Igen, kedves Néni, az a magyar posta tette ezt, amely valamikor világszerte híres volt, hogy tréfás kedvű levelezők rejtvény-címzéseit is megfejtette, és játszva kézbesített olyan levelet, hogy „Krapancsák Sándor, Budapest". Valamikor híres volt. Most szigorú.

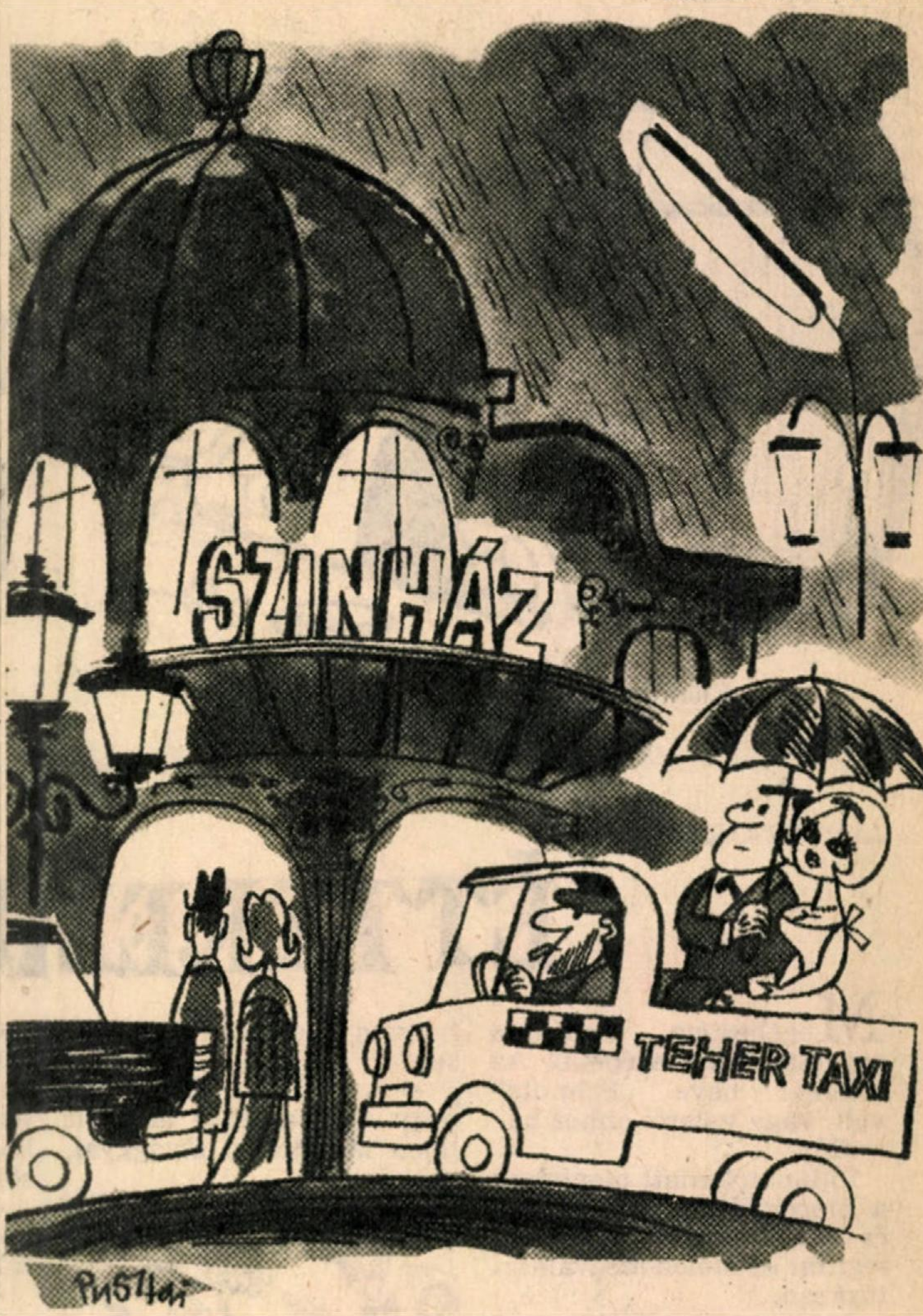
Az aztán más lapra tartozik, hogy Teresita Néni makacs volt: új borítékot vett elő, hajszálpontosan ugyanúgy megcímezte a borítékot, mint az elsőt, felbélyegezte, beletette a visszadobott levelet, megint elküldte – a MAGYAR POSTA viszont nem volt következetes, és most már mégis kézbesítette az ugyanolyan borítékot. Ez mutatja, hogy a MAGYAR POSTA nemcsak szigorú tud lenni, de megbocsátó is. Megrendszabályozta egyszer Teresita Nénit, de aztán elnézőn legyintett hivatalos bal kezével, és nem fegyelmezett tovább.

Mindenesetre postafordultával megküldöm a MAGYAR POSTA szabványait tartalmazó Igazgatósági Bullát, tessék szorgalmasan tanulmányozni. Küldeményem borítékát szabályosan fogom címezni, nehogy rám is megharagudjék a MAGYAR POSTA.

E. J.

Kisegítés csúcsforgalomban

Pusztai Pál rajza

Strandon

— Látod, öregem, gimnáziumi tanárnak érdemes menni.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két, legszebb férfikorban vagy a legveszedelmesebbnek nevezett női korban levő asszony diskurál.

– Elzuskám – szól az egyik –, én pont annyi éves vagyok, amilyen számú cipőt hordok.

– Jaj, de érdekes – lelkesedik a másik. – És hány éves vagy tulajdonképpen?

– Harminchat.

A barátnő szelíd hangon megjegyzi:

– Képzelem, szívecském, hogy szoríthatnak téged a cipőid.

*

Kiss azt mondja Nagynak:

– Tudod, kérlek, én nem ismerek más nőt a feleségemen kívül, sőt, nem is ismertem.

– Azt elhiszem – mondja Nagy.

– Mi az, hogy elhiszed?

– Mert ha ismertél volna egy másikat, akkor azt vetted volna feleségül.

*

Fehér és Fekete találkozik a tengerparton. Fehér egy üvegbe tengervizet mer.

– Mit csinálsz? – kérdezi Fekete.

– Tengervizet viszek haza emlékbe.

Akkor figyelmeztetlek, hogy ne töltsd meg egészen az üveget.

– Miért?

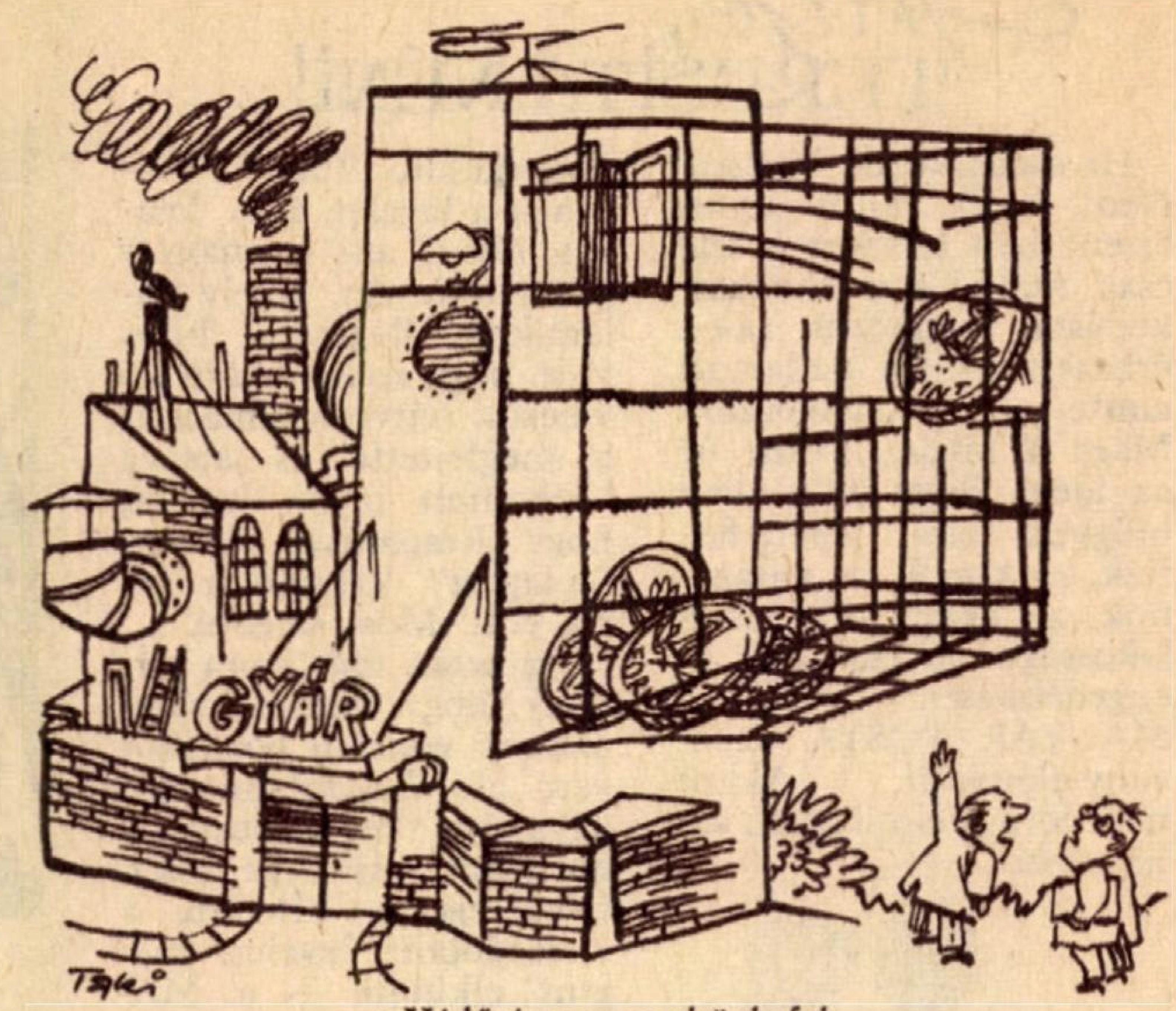
– Mert ha jön a dagály, kinyomja a dugót.

Készülődés szüretre

– Kiürítem, hogy legyen hely az új bornak!

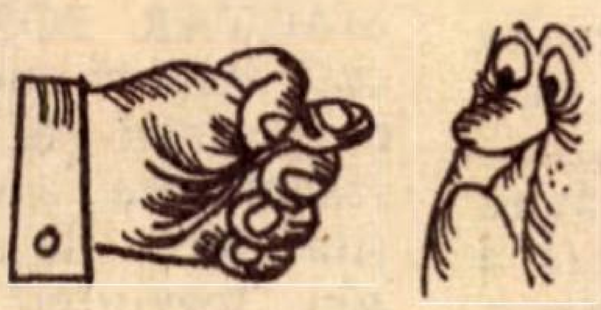
Takarékosság

– Védőrácsot szereltünk fel.

JANUSZ OSEKA:

ÉTTEREMBEN

Megéheztem. Betértem egy étterembe ebédelni. Az étterem neve „Primula" volt, vagy valami ehhez hasonló.

Pillanatok alatt megjelent a pincér, étlapot tett elém, és szokatlan udvariassággal segített az ételek megválasztásában.

Alig egy perc múlva már tálalta is az ízletes előételt, majd késedelem nélkül a nagyszerű levest. Éppen a rendkívül finom rántott húst fogyasztottam, amikor belépett az étterembe egy férfi, és helyet foglalt a szomszéd asztalnál. Már jó ideje ült, de a pincér még mindig nem mutatkozott, amikor végül is megjelent, hozzám lépett, és a fülembe súgta:

— Arra kéri a főnök, hogy ne fogyassza az ételt ilyen látható jó étvággyal,

inkább fintorogjon, utálkozzék és húzogassa az orrát.

— Ugyan miért? — kérdeztem meghökkenve.

— Ezt most nem tudom önnek megmagyarázni — suttogta a pincér.

Olyan pompás falatokat raktak elém, hogy hálából eleget tettem a főnök kérésének. Fintorogtam, utálkoztam, biggyesztgettem, sőt felkiáltottam:

— Micsoda disznóság!

— Pincér! — szólt a várakozó vendég.

— Csak nem ég a ház?! — ordított az vissza neki, s felém fordulva így szólt:

— Ha nem ízlik, mehet nyugodtan máshová étkezni.

Befejeztem a finom rántott húst. A furcsa helyzet teljesen zavarba hozott.

— Mi kell? — kérdezte meg végül is szomszédomat a pincér.

— Kérek egy paradicsomlevest és tűzoltó szeletet.

A pincér eltűnt, és jó ideig nyoma veszett. Végre hozta a levest. A tányért olyan ingerülten tette az asztalra, hogy a leves fele kiloccsant.

A vendég megízlelte a levest, és felordított:

— Jéghideg! És egy hajszál úszkál benne!

— Akinek nem tetszik, nem eszik — jelentette ki a pincér kategorikusan.

— Fizetek! — szóltam a pincérnek, mert nem akartam tovább tanúja lenni a kínos helyzetnek.

— Mindjárt! Ez nem péküzlet! — ripakodott rám a pincér, olyan hangon, hogy majd megsüketültem.

— A húsnak szaga van — reklamált a vendég, akinek közben a pincér asztalára lökte a második fogást.

— Akkor vásároljon magának ibolyát, és azt szagolgassa — javasolta a felszolgáló.

— Botrány! — harsogott a vendég —, majd én megmutatom maguknak, hogy ennek még lesz folytatása!

Amikor aztán fizetett, és pulykavörösen távozott, a pincér hozzám rohant, mélyen meghajolt, és így szólt:

— Igazán bocsánatot kérünk, kedves uram, ezért az incidensért, de ez elkerülhetetlen volt.

— Hogyhogy? — csodálkoztam. — Miért kellett annak az úrnak hideg levest felszolgálni úszkáló hajszállal és állott húst, és miért bántak vele ilyen udvariatlanul? Mi szükség volt erre?

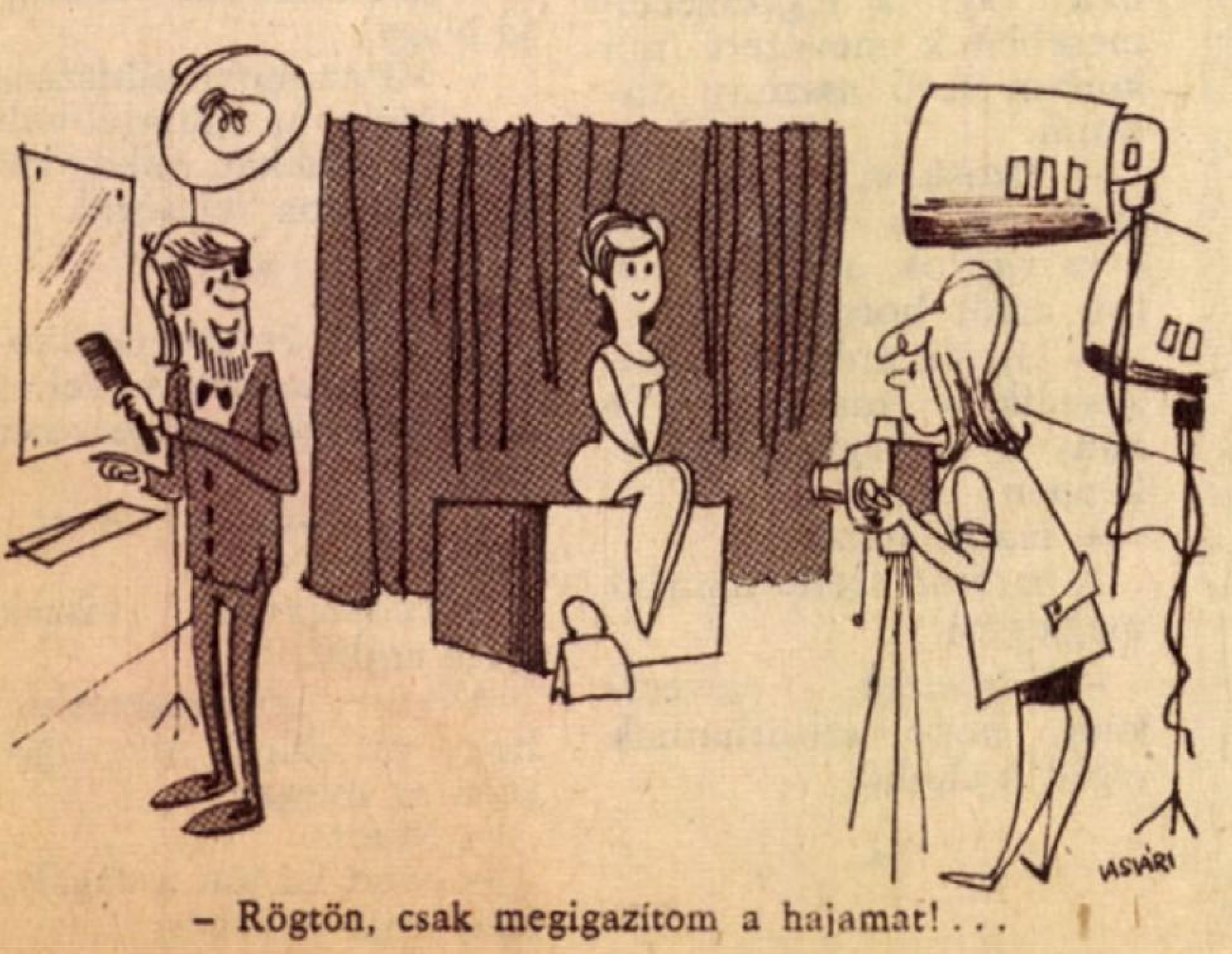
— Tetszik tudni, ez egy ellenőr volt.

— Na és? — kérdeztem még jobban elcsodálkozva.

— A mi vendéglőnk maszek vendéglő — magyarázta a pincér —, és ha azt tapasztalják, hogy konkurrenciát jelentünk az állami vendéglátóiparnak, előfordulhat, hogy megvonják tőlünk az iparengedélyt.

Lengyelből fordította: Ungvári Jenő

Fényképésznél

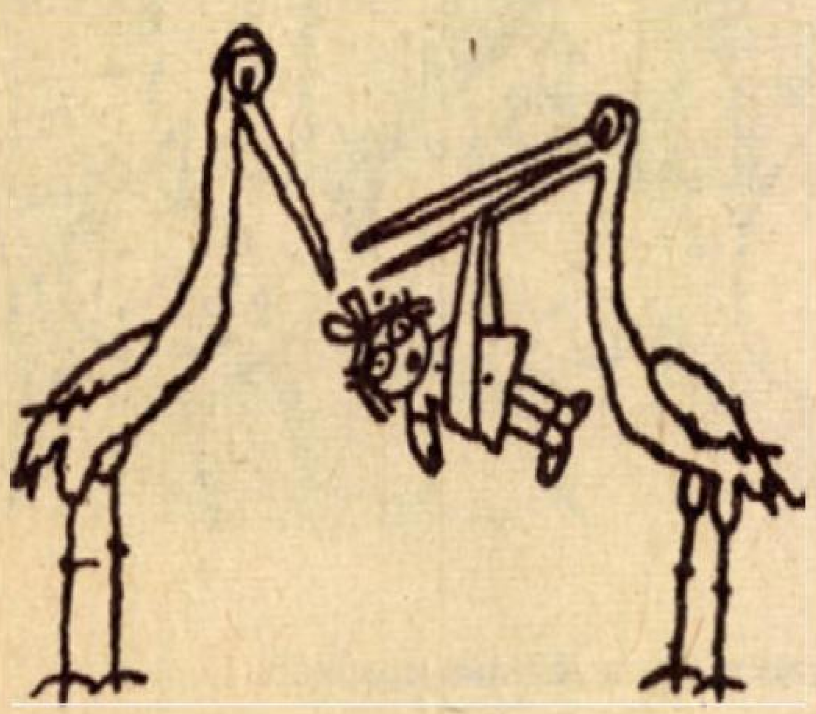
– Rögtön, csak megigazítom a hajamat! . . .

BUMM!

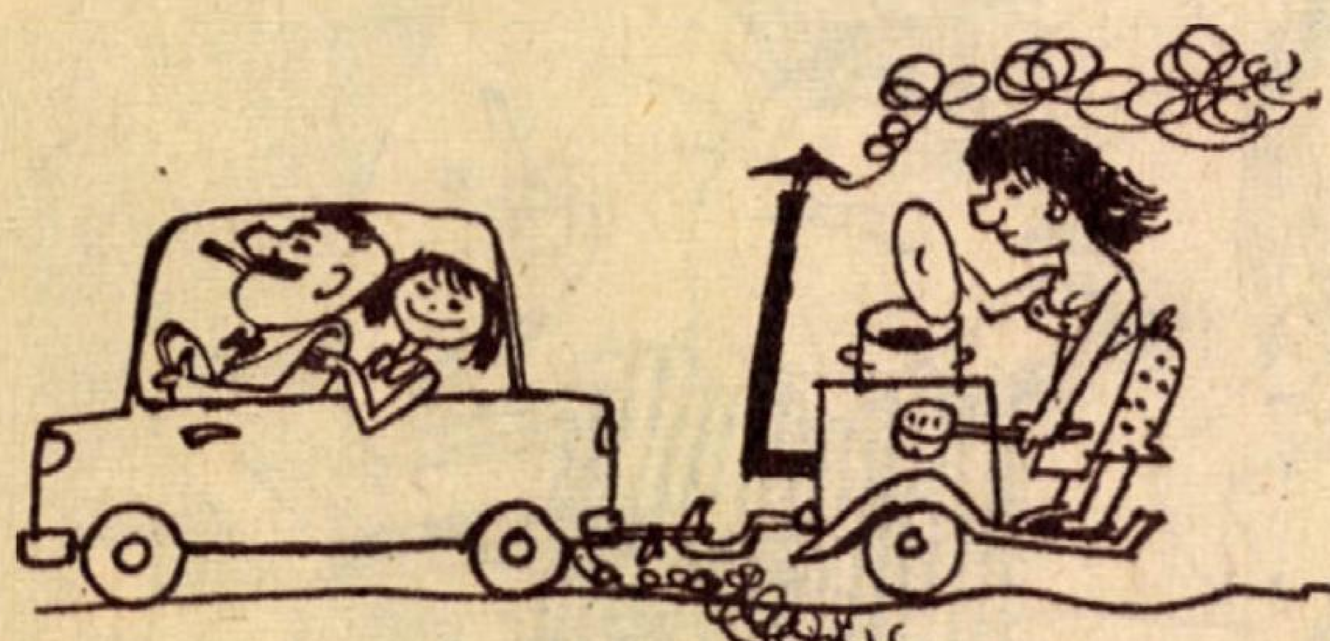
– Még jó, hogy nem kocsival jöttem . . .

NINCS MUNKA NÉLKÜL

– Egy játékboltban dolgozom . . . Babákat hordok ki . . .

A MAMA VASÁRNAPI PIHENŐJE

PANASZIRODA

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Kit irigyelnek a legjobban?

Azt a meteorológust, aki minden áldott nap átszámítja tengerszintre a légnyomást. Jó idegei lehetnek . . .

D. F.

Napóleont, mert nem volt unalmas az önéletrajza.

F. L.

A rossz embereket. Sok szép élményben lehet részük.

F. Gy.

Mindenkit. Nagyon irigy természetű vagyok.

M. Gy.

Azokat, akik erre a kérdésre fejtörés nélkül tudnak válaszolni.

P. L.

Hova írjam azt a sok nevet?

R. B.

Ilyenkor ősszel a fecskéket. Nem kell sorbaállniuk vízumért, mielőtt külföldi útra indulnak.

S. A.

Magamat. Ha én egyszer úgy élhetnék, mint ahogy én élek!

S. P.

Most éppen senkit. Tegnapig nagyon irigyeltem egy illetőt, de ma reggel a fejére esett egy tégla.

(t.)

BOLGÁR HUMOR

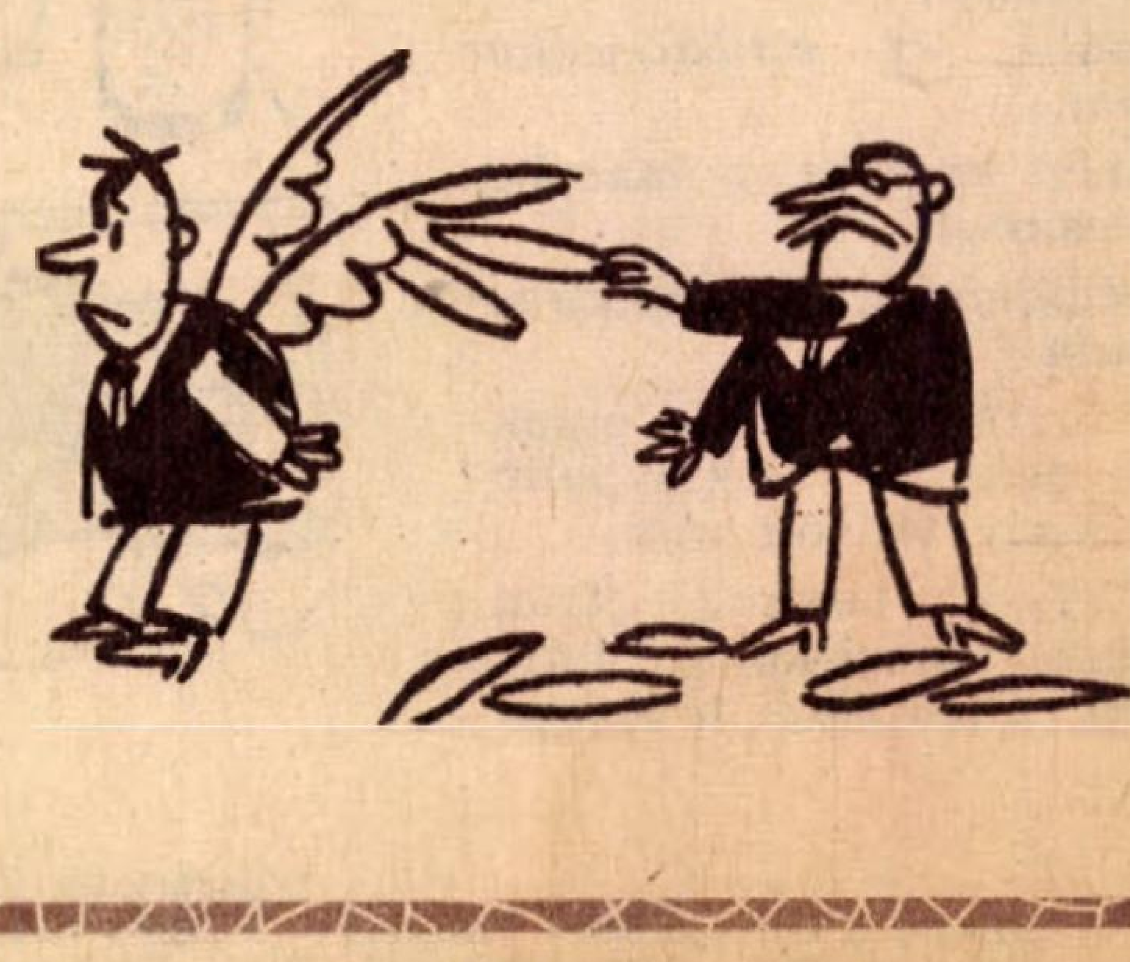
(A szófiai „Sztrsel"-ből)

HELYETTESÍTÉS

– A vőlegényem meccsen van, és felhatalmazást adott, hogy az ő nevében is mondjam ki a boldogító igent . . .

DÖNT A KRITIKUS

– Tehetséges . . . Tehetségtelen . . . Tehetséges . . . Tehetségtelen . . .

JAVASLAT CIPŐÜGYBEN

Azt a kellemes értesülést szereztem egyik hetilapunkból, hogy: „A cipőgyárak hamarosan bevezetik azt a rendszert, hogy minden cipőhöz használati utasítást mellékelnek, amely a vásárló tudomására hozza, milyen időben, milyen alkalomkor használható a vásárolt cipő…"

Hurrá, végre megtudja lábbelifogyasztó nagyközönségünk, hogyan kell *eljárni* és meddig lehet *elmenni* annak, aki hazai gyártmányú cipőt vásárolt! Eddig ugyanis ezt nagyon sokan nem tudták. Ha néhány hét alatt tönkrement az új cipőjük, azt hitték, hogy a minőséggel van baj, pedig a hiba ott volt, hogy nem a megfelelő időben és nem a kellő alkalomkor, egyszóval: nem rendeltetésszerűen használták lábbelijüket!

Én, ha cipőügyekben illetékes lennék, nem adnék használati utasítást, hanem kidolgoztatnám a Cipők Rendeltetésszerű Használatának Szabályzatát, amelynek betartását kötelezővé tenném mindenki számára.

Ebben szigorúan leszögezném, hogy honi készítményű lábbeliben tilos:

ballépéseket csinálni, vagy bármely módon félrelépni;

becsületbe, önérzetbe, másegyébbe gázolni;

szívet vagy liliomot tiprani;

sárba taposni a fotográfiát;

pénz, nő, siker és álmok után futni;

csáb- és vitustáncokat ropni;

járni az utat, a macskaköves utat;

végigmenni az ormódi temetőn.

Tilos ezekből a cipőkből pezsgőt, törkölypálinkát vagy vitriolt inni.

Tilos bennük jönnimenni, járni-kelni, lótnifutni, téblábolni, tekeregni, ténferegni, toporogni, tapicskálni, tüstènkedni, sétafikálni, sertepertélni, settenkedni, somfordálni, sompolyogni, sündörögni, sürgölődni, császkálni, csámborogni, csatangolni, csellengeni, lézengeni, lófrálni, lődörögni, kószálni, kajtatni, kujtorogni, kuncsorogni; valamint ülni, állni, ölni, halni.

Szabad ezzel szemben a cipőt száraz, szellős helyen szobahőmérsékleten tartani, olykor-olykor megnézni, óvatosan kézbe venni. Hordani csak kivételes, elkerülhetetlen esetekben szabad. Ilyenkor viszont helyes, ha a fejlett nyugati országok példáját követjük, ahol a szabadosabb stílusban öltözködő fiatalság már divatba vette, hogy cipőjét bőrövéhez erősítve — a derekán hordja.

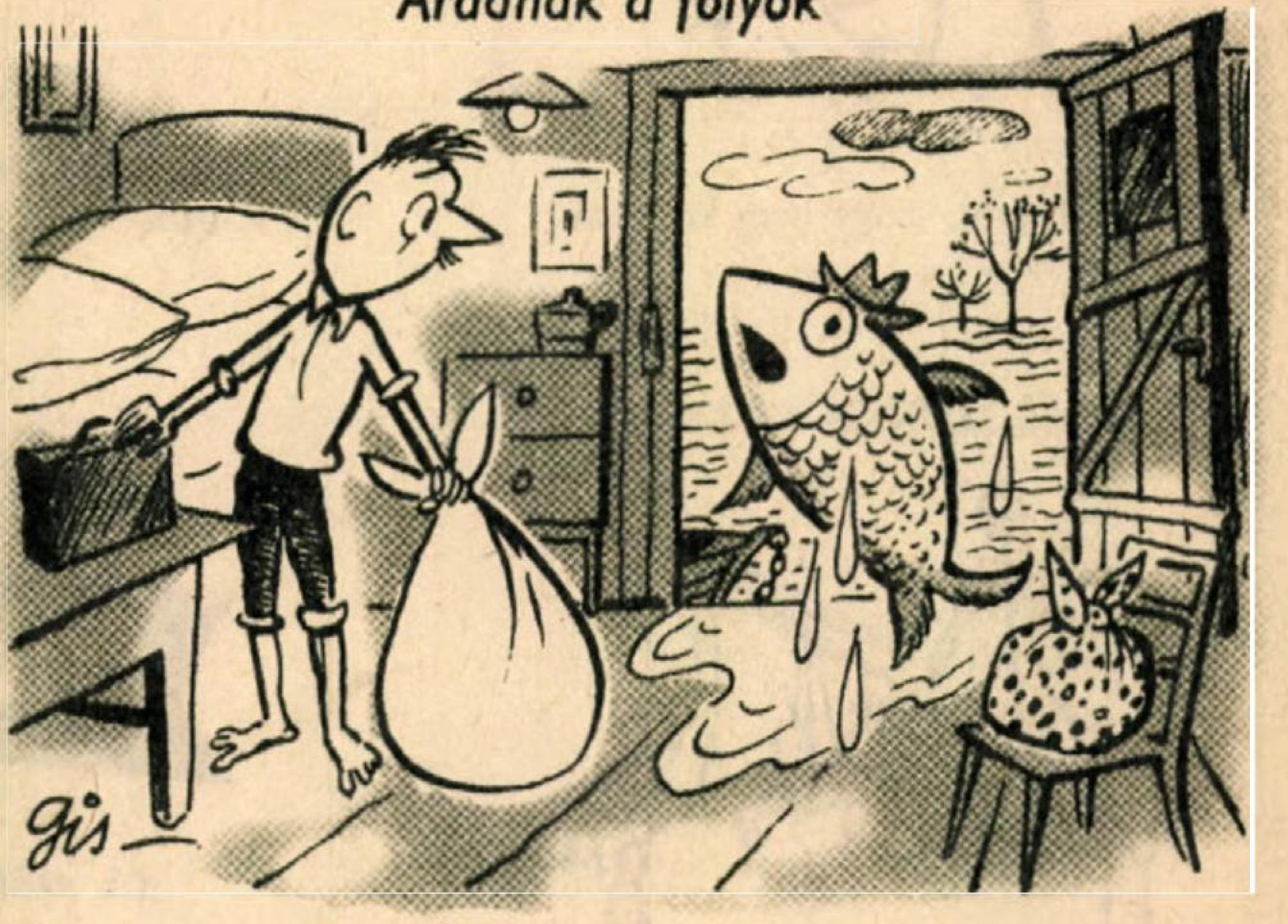
Radványi Barna

Modern idők

– Legalább műszíve lenne!…

Áradnak a folyók

– Bocsánat, eltévesztettem a Duna-medret…

Közlékenység

– Ezt muszáj azonnal elmesélnem valamelyik barátnőmnek.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1853 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504